

SACICT

m.a.d.e.

make arts & crafts design everyday

ISSUE 1

RETELLING THE DETAILING

EDITORIAL'S NOTE

งานหัตถศิลป์ของไทยได้รับการถ่ายทอด และส่งต่อจากช่างฝีมือรุ่นแล้วรุ่นเล่า ยุคสมัยที่ผันผ่าน สร้างความเปลี่ยนแปลง ในวิถีชีวิตของผู้คน ผลกระทบจากเทคโนโลยีล้ำสมัย ความเสื่อมสลายของแหล่งวัตถุดิบธรรมชาติ ล้วนเป็นปัจจัยผลักดันให้งานหัตถกรรมท้องถิ่นถึงคราวต้องวิวัฒน์ไปสู่มิติที่หลากหลายขึ้น ในแง่ประวัติศาสตร์อาจดูเหมือนว่ารูปแบบของงานหัตถศิลป์ดั้งเดิมกำลังสูญหายไป แต่หากมองในแง่ของการสืบสานและพัฒนา การปรับตัวของงานหัตถกรรมอาจช่วยให้วิถีดั้งเดิมเหล่านั้นยังคงดำรงอยู่กับวิถีปัจจุบันได้อย่างร่วมสมัย และเป็นอีกหนทางหนึ่งในการสืบสานองค์ความรู้เหล่านี้สู่คนรุ่นต่อไป

ภายใต้แนวคิด Retelling the Detailing การบอกเล่าเรื่องราวในแง่มุมใหม่ที่แตกต่างของงานหัตถศิลป์ เป็นการสร้างคุณค่าให้กับงานศิลปหัตถกรรมได้อย่างมีชั้นเชิง ด้วยการนำเสนอผลงานดั้งเดิมด้วยวิธีการแปลกใหม่ ไปจนถึงการลดทอนรูปทรง ปรับเปลี่ยนประโยชน์ใช้สอยให้สอดคล้องกับค่านิยมปัจจุบัน ทั้งหมดล้วนเป็นกลยุทธ์ที่ช่วยให้งานหัตถศิลป์ยังคงตอบสนองความต้องการของกลุ่มคนรุ่นใหม่และไม่สูญหายไปตามกาลเวลา

การบอกเล่าเรื่องราวเป็นหนึ่งในวิธีการสืบทอดภูมิปัญญาของคนไทยมายาวนาน จากเรื่องราวเบื้องหลังการสร้างสรรค์สู่การเพิ่มมูลค่าให้ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมไทยก้าวไปในระดับสากล ด้วยจุดเด่นของงานฝีมืออันมีเอกลักษณ์ วัตถุดิบเฉพาะภูมิภาค และอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม ผสมผสานรูปแบบการนำเสนอที่สอดคล้องกับค่านิยมสมัยใหม่ยิ่งขึ้น ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) หรือ SACICT เชื่อว่าการพัฒนางาน นวัตกรรมให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตในปัจจุบัน คือการสืบทอดคุณค่าศิลปหัตถกรรมไทย ไปพร้อมกับสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจให้กับชุมชนหัตถกรรมได้อย่างยั่งยืน

...

Thai craftsmanship has been taught and passed on from generations to generations. The time that has

passed allow people's lifestyle to change and with the impact of cutting-edge technology and the degradation of natural raw materials resources are the driving factors to finding a more diverse dimension for the local handicrafts. In historical terms, it may seem like the style of traditional craftsmanship is disintegrating but if one view this as a terms for continuation and adaptation of traditional ways of handicrafts it may be a force to preserve these knowledge for the next generation.

Under the concept of "Re-Telling the Detailing", telling new stories of a different aspects of craftsmanships can put values to the products. Either by presenting new techniques and new products to existing local handicrafts, or by shaping its shape and creating new practicality to fit the modern usage are all strategies to keep these traditional craftsmanship to meet the needs of the new generation without having to disintegrate over time.

Story telling is a part of inheriting traditional Thai culture, from the stories behind the creation to adding value to the products on an international level. The strength to these local handicrafts comes from specific regional raw materials combining, unique techniques, cultural identity and modern value. The SUPPORT Arts And Crafts International Centre of Thailand or the SACICT believes that development of artistic work to become a part of the current way of life is the inheritance to Thai arts and craft while creating economic strength for the community in a sustainable manner.

m.a.d.e.

make arts & crafts design everyday

RETELLING THE DETAILING

INTERVIEW & FASHION P.4

01 Benjaglai

p.4

02 Inthai

p.20

03 Ceraphon

p.36

04 Fulame

p.50

05 Juno Janssen

p.64

06 It Takes Two to Tango

p.78

MIX & MATCH P.92

ISBN 9786168036181

จัดทำโดย / Produced by

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน)

59 หมู่ 4 ต.ช้างใหญ่ อ.บางไทร จ.พระนครศรีอยุธยา 13290

โทรศัพท์ 0 3536 7054-56 โทรสาร 0 3536 7051

สายด่วน 1289 เว็บไซต์ www.sacict.or.th

www.facebook.com/sacict

The SUPPORT Arts and Crafts International
Centre of Thailand (Public Organization)

59 Moo 4, Chang-Yai Sub-District, Bangsai,
Ayutthaya Province 13290, Thailand

Telephone: +66 (0) 3536 7054-56

Fax: +66 (0) 3536 7050-1

Call Center: 1289

Website: www.sacict.or.th

Facebook: www.facebook.com/sacict

ออกแบบและผลิต / Design and Production

บริษัท โพลท์ อิลิเมนต์ จำกัด 374/19

ช.ร่วมน้ำใจ แยก 2 ถ.เอกมัย-รามอินทรา

แขวงคลองเจ้าคุณสิงห์ เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ 10310

โทรศัพท์ 0 2196 1102 โทรสาร 0 2196 1107

Post Elements Co., Ltd.

374/19 Soi Ruamnamjai Yak 2,

Ekamai-Ramindra Rd., Klongjaokunsing,

Wangthonglang, Bangkok 10310, Thailand

Telephone: +66 (0) 2196 1102

Fax: +66 (0) 2196 1107

บทความและภาพในหนังสือนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายไทย

การจะนำไปใช้เผยแพร่ต้องได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร

No part of this book may be reproduced without

written permission.

เบญจกลาย

ทูปทำลาย
กลายร่าง

เรื่อง – กานต์ชนิด พันธุลี
ภาพ – อติศร์ สมบุญสา
ผู้ให้สัมภาษณ์ – คุณสรัญญา สายศิริ

จากบ้านเบญจรงค์หลังใหญ่ในอัมพวาที่มีชื่อติดหูมาเนิ่นนานสำหรับผู้ต้องการงานศิลปะประเภทนี้ มาสู่แบรนด์ลูกรุ่นใหม่
ที่อยากเข้าไปนั่งในใจคนร่วมสมัยด้วยวิธีการ ‘ทูป ทูป ทูป’

...

นกเอี้ยง-สรัญญา สายศิริ เป็นหลานปู้วิรัตน์ ปิ่นสุวรรณ ครูศิลป์ของแผ่นดิน ปี 2559 ซึ่งเป็นทั้งคนริเริ่มและสานต่อ ‘ปิ่นสุวรรณเบญจรงค์’
มาร่วมครึ่งร้อยปี แม่ในวัยเด็กจะคลุกคลีกับธุรกิจครอบครัวมาตลอด เห็นภาพช่างนั่งทำงานอยู่ใต้ถุนบ้านและมีปู่เลี้ยงมาตั้งแต่น้อย แต่ว่า
กันตามตรงก็คือ ณ ตอนนั้นความรู้สึกเบื่อและอยากออกไปเล่นกับเพื่อนๆ มันมีมากกว่า “ช่วง 12 ก็เริ่มโดนเคี่ยวให้มาจ้างงาน เบื่อแต่สนุก
นะ เพราะเราใช้พู่กันได้ดี เริ่มจากรวดของเล็กอย่างจานรองแก้วด้วยลายดอกไม้ ใบไม้ บ้าง ตอนมีงานที่อุทยาน ร.2 ใกล้บ้านแม่ก็ชอบให้ใส่
ชุดไทยไปนั่งวาดรูป ตอนเรียนมหาวิทยาลัยครูก็พาเพื่อนมาดูงานที่บ้าน คือเรามีป้ายลูกหลานปิ่นสุวรรณเบญจรงค์ปะอยู่ที่หน้าผากเต็มๆ”

ปิ่นสุวรรณคือเบญจรงค์วิจิตรที่โดดเด่นเรื่องสีอย่างโบราณและมีวาดลายละเอียดชดช้อย ปู้วิรัตน์เริ่มต้นจากการต้องพาพ่อค้าของเก่าเข้าไป
หาของในละแวกบ้าน เมื่อเห็นมากเข้าจึงหัดค้าหัดขายโดยขอความรู้จากพ่อค้าคนนั้น ขึ้นแท่นๆ ก็เริ่มเอามาซ่อมจนชำนาญ จุดเปลี่ยนคือครั้งหนึ่งนึก
เอาใบแตกขายไม่ได้ราคามาซ่อม ฉาบสีทับ และเริ่มวาดลายใหม่จนเสร็จ ใบนั้นพ่อค้าซื้อไป 600 แต่ขายต่อได้ 3,000 ปู้วิรัตน์เลยกลายเป็นช่างซ่อม
และต่อมาเป็นช่างทำเบญจรงค์เต็มตัวที่คิวแน่น โดยเคล็ดลับคือเรื่องการใช้สี บอกได้เพียงว่าไม่ใช้สีกระป๋องทั่วไปอย่างใครเขา

“มีคนบอกว่างานของเธอมันอาจจะดูไม่ยากเท่าไร แต่การบอกพ่อแม่กับปู่เธอนั้นแหละที่จะยากกว่า ค่ายังไงให้มันไปกับปีนสุพรรณได้ ค่ายังไงให้คนทั่วไปได้ใช้มากกว่านี้ ค่ายังไงให้งานมันเดินต่อไปไม่มีวันหยุดแบบชีวิตการทำงานของเธอ”

ก่อนที่ร่างจะกลายเป็น

หลังเรียนจบมาช่วงแรกคุณนกเอี้ยงยังไม่อยากทำงานกับที่บ้านเท่าไร แต่เพราะช่วงชีวิตนั้นเกิดการสูญเสียทั้งพ่อและอาที่สอนทำงานมาตั้งแต่เด็ก ประกอบกับช่วงเก่าแก่เริ่มอยากออกไปทำอะไรด้วยตัวเองเพราะช่วงนั้นโอท็อปกำลังซบเซา คุณนกเอี้ยงจึงรู้สึกว่าคงต้องกลับมาช่วยปู่ “โดยปกติแล้วเราจะได้เป็นตัวแทนของหนึ่งในศิลปวัฒนธรรมไทยที่องค์กรต่างๆ ให้ไปออกงาน ครั้งหนึ่งเราต้องไปอาร์เจนตินากับบราซิลทั้งที่ไม่เคยเดินทางมาก่อน คนงานพูดอังกฤษไม่ได้ ปู่อายุมาก ย่าเริ่มไม่สบาย ก็ต้องเป็นเรา ตอนนั้นรู้สึกเป็นนางงาม คือต้องนั่งสาธิตเบญจรงค์ที่บ้าน ต่างชาติเต็มเลยที่เขาไม่รู้จักประเทศไทย เราเปิดโลกให้เขาและเขาก็เปิดโลกของเรา รู้สึกเลยว่าอยากให้ลูกทำงานศิลปะที่คนอื่นทำไม่ได้ ถ้าวันหนึ่งมีอะไรเกิดขึ้นเขาจะดีใจที่แม่บังคับเขาให้ทำ”

คุณนกเอี้ยงออกงานอยู่แบบนี้จนมีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอีก เศรษฐกิจไม่ค่อยดี องค์กรเหล่านั้นลดงบค่าใช้จ่าย คนที่ไปสาธิต 1 คนทำได้ทั้งแกะสลัก สานปลาตะเพียน แกมยังรำไทยได้ ตลาดเบญจรงค์ข้างนอกเองก็เริ่มแข่งกันทำยอด ซึ่งท้ายที่สุดก็ถึงงานศิลปะให้เป็นของจากสายพาน จุดนั้นการตั้งต้นใหม่เริ่มขึ้น มีการส่งประวัติเข้าไปอยู่ในรั้วเดียวกับ SACICT จนกระทั่งได้เป็นทายาทช่างศิลปหัตถกรรมปี 2557 คุณนกเอี้ยงเสริมว่า เมื่อออกงาน หลังจากช่วงนั้นก็เริ่มมีลูกค้าเก่าของรุ่นพ่อรุ่นแม่เข้ามาหา ทุกคนดีใจเพราะเห็นเจียบๆ ไปจนไม่รู้ว่าที่อ้อมพวยยังมีปีนสุพรรณอยู่ไหม

หุบ หุบ หุบ

โครงการ Craft Business Incubation ที่ SACICT จัดขึ้นมาเพื่อพัฒนาตราสินค้าเชิงลึกคือโจทย์ที่ทำให้กำเนิดเบญจรงค์ลาย บ้านปีนสุพรรณได้รับคัดเลือก คุณนกเอี้ยงไปโดยที่ไม่แน่ใจว่าเขาจะให้ทำอะไร รู้แค่ว่าเขาอยากอบรมให้รู้จักสร้างแบรนด์ให้เป็นที่จดจำ “ตอนแรกคิดว่าเขาจะช่วยพัฒนาปีนสุพรรณ ซึ่งแบรนด์อื่นก็คือการ

ช่วยพัฒนาและหามุมมองใหม่ๆ ให้แบรนด์นะ แต่เรากลับมานั่งคิดว่าปีนสุพรรณเรามีเรื่องในตัวอยู่แล้ว ทำไมไม่ทำอะไรใหม่ๆ ดูบ้าง” เท่านั้นเองที่คุณนกเอี้ยงเสนอแบรนด์ลูกของปีนสุพรรณเข้าไปในงานเรียกว่าต้องการพัฒนาสิ่งใหม่ขึ้นมาจากโครงการนี้ แรกสุดคิดจะใช้ชื่อ ‘ลายเส้น’ โดยจะย่อปีนสุพรรณให้เหลือแค่เส้น แต่อาจารย์ในงานนั้นบอกว่าเล็กไป ใหญ่ได้กว่านี้ และต้องใหญ่พอที่จะบรรจุเรื่องของปีนสุพรรณลงไปได้ คินนั้นคุณนกเอี้ยงนึกไปถึงนางเบญจกายหรือเบญจกายในเรื่อง รามเกียรติ์ ที่ตัวเองได้ชมบ่อยๆ ที่อุทยาน ร.2 “นางเบญจกายเป็นยักษ์ที่แปลงร่างเป็นนางสีดาไปหลอกคนอื่นว่านางสีดาตายแล้ว ยักษ์ที่แปลงร่างได้ก็น่าจะเทียบกับเบญจรงค์ที่กลายเป็นอย่างอื่นได้ อาจารย์บอกว่า แต่มันเป็นศพนะ เราบอกว่า แต่เป็นศพที่สวยงามเท่านั้นแหละทุกอย่างก็เข้าที่ คือของที่แตกก็เหมือนตายไปแล้ว แต่เราทำให้ฟื้นคืนได้ สุขชีวิตใหม่ได้”

เมื่อชื่อผ่านแล้วก็ต้องมึนงานส่ง ตอนแรกจะใช้เบญจรงค์ทั้งชิ้นมาทำเป็นขาโต๊ะบ้าง อ่างล้างหน้าบ้าง แต่เนื่องจากมีเวลาคืนเดียว ซึ่งแปลว่าทำของใหญ่ๆ แบบนั้นไม่ทัน คุณนกเอี้ยงเลยคิดเอาว่าสิ่งที่ทำได้ง่ายกว่าน่าจะเป็นเครื่องประดับ “คิดว่าของใหญ่ๆ มันจะไปอยู่ในบ้านคนไม่กี่คนด้วยแหละ เครื่องเบญจรงค์ก็มีธรรมชาติแบบนั้น แต่เราอยากทำให้คนอื่นอีกมากได้ใช้ด้วย พอคิดได้ก็หุบ แม้เราจะใช้ชิ้นที่เสียหรือไม่ผ่านมาตรฐาน แต่ก็ทำใจอยู่สักพักกว่าจะหุบได้ เลิกเอาชิ้นที่เสียมากๆ มาหุบคราวแรก แล้วก็เจียขอบมาประกอบเป็นชิ้นเล็กๆ บางอันก็ใช้ที่จับฝาโถทั้งอันมาแปะลงบนสร้อยตลาดนัด คือเลือกของที่น่าจะเข้ากันได้มาเป็นลานจอดให้เบญจรงค์ของเรา ฉะนั้น เบญจรงค์คือการเล่าเรื่องจากปีนสุพรรณ ทุกชิ้นทำมาจากเครื่องเบญจรงค์ของที่บ้าน”

เบญจรงค์ลายจึงเริ่มจากการแยกร่าง ส่วนปีนสุพรรณเริ่มจากการประกอบร่าง นี่คือชีวิตของปู่กับหลานที่มีเรื่องราวเชื่อมกัน

BENJAGLAI

CRACK, SMASH , AND TRANSFORM

Word – **Ku Pantulee**

Photos – **Adit Sombunsa**

Interviewee – **Nok-iang Saranya Saisiri**

FROM THE LARGE BENJARONG HOUSE IN AMPHAWA, WHICH HAS ALWAYS BEEN KNOWN FOR BENJARONG ART TO A NEW BRAND MADE BY NEW GENERATION OF CHILDREN WHO WANT TO FIND THEIR WAYS INTO THE MINDS OF THE NEW GENERATION THROUGH ‘BANG BANG BANG’.

Nok-iang Saranya Saisiri is a granddaughter to Wirat Pinsuwan who was the The Master Artisans of Thailand in 2016 who was not only the pioneer but also the Master that persist on making ‘Pinsuwan Benjarong’ for over 150 years. Even at a young age, Nok-iang has always been a part of the family business as she always see Artisans working under the house with her grandfather by her side. But as any young children she wanted to go out and play, “When I was 12 years old I was subjected to start trying out, to which, it was boring but exciting at the same time because I was good with my brushes. I started working on the saucers from little flower to leaves patterns. When there’s an event at the King Rama II Memorial Park, my mother would always dressed me up in Thai gowns and pushes to go draw. When I went to university, the professors would always bring my friends to my house. Benjarong’s name will always be a part of me.”

Pinsuwan is known for its traditional use of colors and fine craftsmanship Benjarong. Grandfather Wirat started by taking merchants who seeks vintage items around his area, overtime he started learning from the merchants and began to buy and sell items of his own. The turning point was when he saw pieces that the merchants bought for a mere 600 baht that could be turn to a 3,000 - 4,000 baht valuable in no time after those cracked pieces were fixed, plastered and repainted. From that point onwards the Grand Master Wirat mastered the art of repairing ,which later, he became the painter himself. He would always be booked for a countless repair job. Grand Master Wirat would always mentioned that the key Benjarong is in the colours, he does not use the colours that most artist use from paint bottle.

Before becoming

After graduating, Khun Nok-iang did not want to come back to work at Benjarong House duely because she has just lost her father and her uncle who taught her when she was younger. But on top of that, the household artists’ where leaving to start their own practices since OTOP was blooming. She saw that as the opportunity to come back to help her grandfather. *“Usually, I was chosen to represent Benjarong art as part of the*

“SOMEONE ONCE SAID THAT MY WORK IS NOT DIFFICULT. THE DIFFICULTY IS IN TELLING MY PARENTS AND MY GRANDFATHER ON HOW TO MAKE THIS A PART OF PINSUWAN, HOW TO MAKE THIS RUNS IN PARALLEL TO PINSUWAN, HOW TO MAKE PEOPLE ACCESS THIS MORE PUBLICALLY AND LASTLY, HOW TO MAKE THIS WORK GO ON WITHOUT FAILURE TO CONTINUE LIKE THE LIFE OF MY GRANDFATHER.”

Thai Arts and Culture during events. There was a time when I had to go to Argentina and Brazil to exhibit when I have never travelled before. Most of our artists can't communicate in English and it would be a rough journey for our grandfather. I remember feeling like a beautiful girl demonstrating the art of Benjarong to foreigners who have never heard of Thailand before. I open their eyes and they have opened mine, that moment I knew I wanted my son and daughter to know how to do something so unique so one day when I am no longer here, they will have something so unique with them for the rest of their lives.”

Khun Nok-Iang spend her time demonstrating her artwork until there was a change in the economy and the organization were not able to subsidize many artists. One of the artist that was later selected was able to carve, weave and dance altogether. Benjarong market was also competing each other to a point where everything looked as if it was mass produced. At this point, was the beginning of the next phase, Khun Nok-Iang profile was sent to the SACICT or The SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (Public Organization) who later selected Khun Nok-Iang as Craftsmanship Descendants of 2014. Since then Khun Nok-Iang mentioned that she began to get visits during her exhibitions at the events from old clients of her parents who were very happy to see Pinsuwan Benjarong art back into the scene.

Bang Bang Bang

Craft Business Incubation project, which SACICT held aiming to develop in-depth brands, Pinsuwan House was recruited. Khun Nok-Iang went without being sure what they were going to do, only knowing that they wanted to educate brands to make them more visible and recognized in the market. *“At the beginning, I thought that they would*

want to help develop Pinsuwan as they tends to help other brands do the same. But I thought that Pinsuwan is unique and has its own selling point, why don't I start something entirely new?” Since that thought, Khun Nok-Iang proposed a new brand to Pinsuwan. At the beginning she wanted to propose ‘Lai-Sen’ which means ‘strokeslines’ where she aimed to minimize Pinsuwan to its bare strokes. However, the Master Artisans at the event suggested that it was too small and not loud enough. This needed to be big enough to contained all of Pinsuwan’s stories. That night she thought of the stories of Ramayana that she often see at the King Rama II Memorial Park, *“Benyakai is a giant that can transform into Sida, to trick others that Sida is dead. Giants that can transform can be compared to Benjarong that could be something else. Some Artisans disagree and said it's corpse! I said but it's a beautiful corpse. That was the moment I knew everything is in place, every broken pieces is like death but we can revive it back it life.”*

After that I have to propose the physical pieces, at first Khun Nok-Iang wanted to use the whole Benjarong pieces to use as a part of a furniture like a leg to a table or a sink but since there was only one night to make the pieces she decided to do something more simple like a jewelry. *“I thought bigger pieces can only be with certain group of people which is the nature to the existing Benjarong. But I wanted more people to have it so I started crushing the also broke Benjarong pieces into something smaller. It took me a while to actually start hitting those pieces then I started sanding the corners and laying it on top of accessory piece. I chose things that would go well with my Benjarong. Therefore, Benjaglai is a story of Pinsuwan where every piece is made from the Benjarong of my house.”*

Benjaglai started from separating pieces but Pinsuwan started from assembling them, this is the story between grandfather and granddaughter.

รู้จักงานของเบญจกลาย

1 “นี่คือของที่มาเวิร์กช็อปกับ SACICT ทูบให้เป็นเศษแล้วเลือกหาของที่หน้าจะเข้ากันได้มาใช้ ของจากตลาดนัดหรือสำเพ็งก็มีหมด ตอนทุบครั้งแรกคือเอาชิ้นที่แตกแล้วมาทุบ เพราะค้อยกล้าทุบขึ้นมาหน่อย ทุบเสร็จก็เจียขอบแล้วติดกาว พวกแหวนที่จะเห็นชัดว่าใช้ชิ้นแตก ตอนออกงานของมีไม่มากก็เอาปิ่นสุวรรณไปตั้งด้วย ซึ่งเป็นการช่วยเล่าเรื่องพอดี”

2 “คอลเล็กชัน ‘มารดาลาย’ คือลายของคุณแม่ ตอนนั้นแม่อยู่ต่างประเทศ แต่ก็ยังวาดโน่นวาดนี่แล้วส่งมาให้เราดู แม่เป็นคนถนัดเขียนลายกันขด พอมากๆ เข้าเราเห็นว่ามันเหมือนศิลปะภาวนาพวกแมนดาลา ส่วนที่กลมมันครั้งแรกใช้ของแตกแล้วแต่งขอบ ตัวที่เป็นชิ้นโค้งก็มาจากของแตก ตอนนี้นำกำลังอยากทำชิ้นโค้งนี้ให้เป็นชิ้นเต็ม แต่ก็มาจากงานที่เสียจนขายไม่ได้เหมือนเดิมค่ะ”

3 “ชุดนี้มาจากความตั้งใจที่จะร่วมงานกับเพื่อนๆ Craft Business Incubation Program ที่ผ่านเข้ารอบมาด้วยกัน เพราะเห็นว่าไปกันได้ เป็นการทำงานกับช่างเงินสุโขทัย ไม่ยุ่งกับมันมากคือแตกมาอย่างไงก็ใช้อย่างนั้น แต่ละชิ้นที่แตกมันมีเรื่องราวและลักษณะของมันเอง แคแต่งขอบไม่ให้คม ตอนนี้นำกำลังพัฒนาอยู่ค่ะ อันนี้คือตัวอย่างที่เขาส่งมาให้ดู”

4 “ชิ้นเล็กๆ ก็ไม่ต้องทิ้ง เลือกมาทำเป็นเครื่องประดับชิ้นน้อยๆ อย่างนี้ได้ ความยากจะอยู่ตรงที่การเลือกลาย เส้น สี ให้เข้ากัน”

...

Know the work of Benjaglai

1 This is a piece of work that came with SACICT workshop, by breaking into pieces and choosing to find compatible items where all items were from the flea market or traditional markets like Sampeng. At the time of the first smash, the broken pieces were smashed, finished, then edged and glued. Specific

pieces like the rings were clearly seen using broken pieces. At the time of the event, there was not a lot of things to show so I have to take Pinsuwan with me which helped telling the story.

2 Collection ‘Mandaline’ is my mother’s pattern. My mother is currently overseas, but she would always send me her drawings and scriptures where her expertise is in Kan-Kod pattern which the more I looked at, the more I see mandala’s pattern. In the beginning, for the circular shapes I would broken pieces that has curves in them to recreate the circular shapes. But now I want to use a full circle to recreate this but it needs to come from a broken plate.”

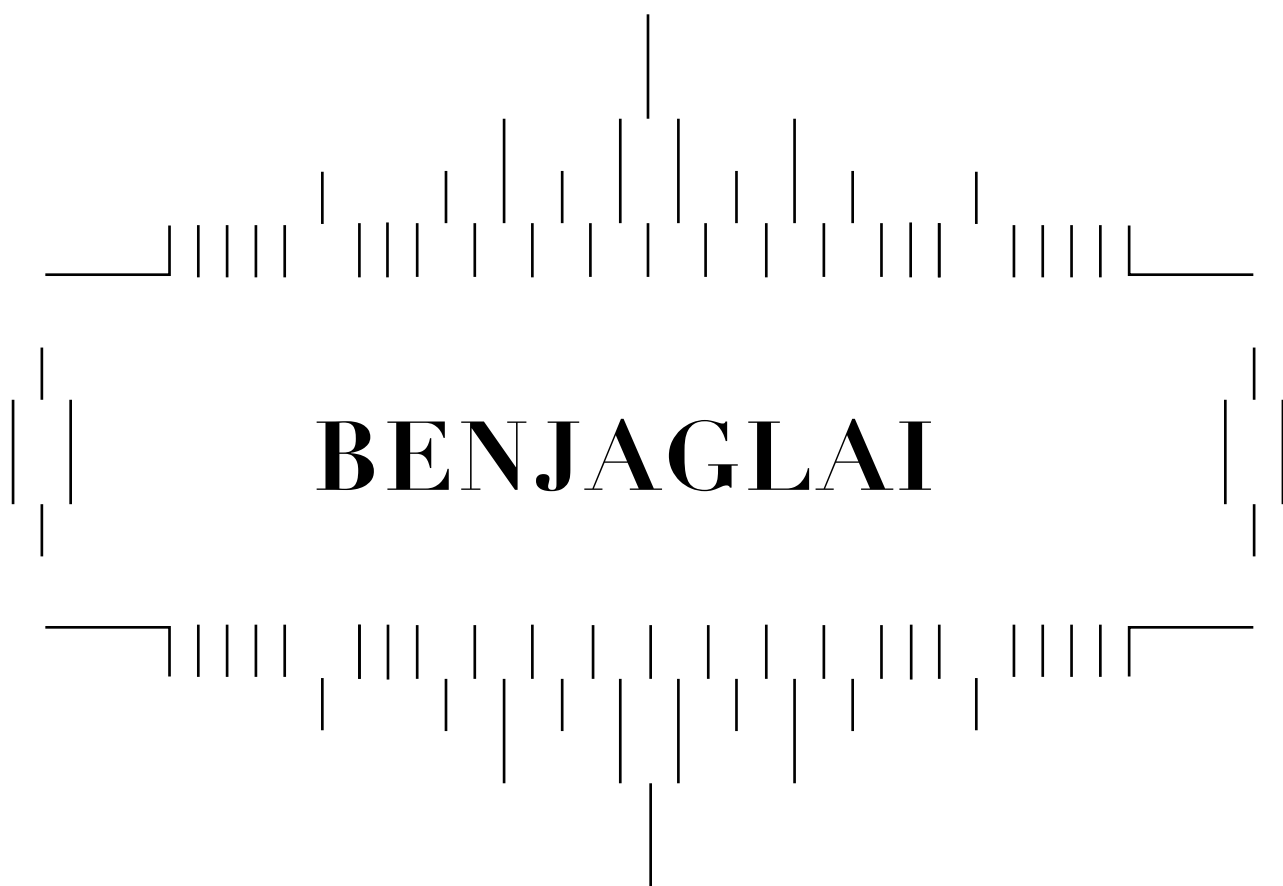
3 “This set comes from the intention to combine with friends at the Craft Business Incubation Program that has been selected together because we thought that it could work well together like the Sukhothai Silversmith. I did not have to do anything but work with the pieces that was given to me. Every broken pieces, every crack has its own story and style – I only need to sand the corners so there is no sharp edges. This is still in development but this is the example pieces.”

4 “Small Pieces don’t need to be discarded, I can use them for small jewelry. The difficulty is in choosing the right pattern, lines, strokes and colours to match.”

0624492651

Facebook : Benjaglai By Pinsuwan Benjarong | LINE : saranya_suncara
benjaglai2019@gmail.com

BENJAGLAI
• สร้อยคอและต่างหู
เขียนลายเครื่องเบญจรงค์

BENJAGLAI
• สร้อยคอและต่างหู
เขียนลายเครื่องเบญจรงค์

BENJAGLAI
• สร้อยคอและต่างหูเขียน
ลายเครื่องเบญจรงค์

BENJAGLAI

• สร้อยคอและต่างหูเขียนลายเครื่องเบญจรงค์

MUTTOTHAI ANTTA • เดรสและเสื้อ
BENJAGLAI • สร้อยคอ

อินไทย

ลายไทย
ใช้ได้ทุกวัน

เรื่อง – กานต์ชนิด พันธุลี

ภาพ – อติศร์ สมบุญสา

ผู้ให้สัมภาษณ์ – คุณอารียา บุญช่วยแล้ว

เริ่มจากความชอบงานหัตถกรรมไทยตามร้านขายของหรือสถานที่ท่องเที่ยวชุมชน แต่อยากเอามาใช้ในชีวิตประจำวัน ใครคนหนึ่งจึงเริ่มจับเอาลายบางส่วนมาอยู่บนเสื้อและต่างหู ไม่ต้องอยู่บนงานขามแล้วนะ ติดตัวไปไหนก็ได้

...

ทุกวัฒนธรรมล้วนมีความหลากหลาย ความเป็นไทยก็เป็นหนึ่งในนั้น มายด์-อารียา บุญช่วยแล้ว บัณฑิตจบใหม่ เริ่มจากความรักชอบสีฟ้าขาวและชอบเซรามิกที่ไม่ได้มีแค่ลายคราม แต่ยังมีเครื่องสีและของอื่นๆ ด้วย ลวดลายมีทั้งงานราชภัฏและงานหลวง ในเส้นสายและสีล้นนั้นมิประวัติศาสตร์ซ่อนอยู่ มีทั้งที่น่ารักและสื่อความหมายอย่างง่าย ไม่ใช่ลายไทยวัดวังอลังการเพียงอย่างเดียว

เติบโตขึ้นมากับการรับประทานอาหารเป็นครอบครัวใหญ่ทุกวันเสาร์ คุณพ่อชอบทำสวนผสม คุณแม่ชอบเย็บปักถักร้อยและชอบพาลูกสาวสองคนไปเรียนอะไรตั้งหลายอย่าง แต่เป็นการเรียนเพื่อสันถนาการ ฝึกสมาธิ ใช้เวลาร่วมให้เป็นประโยชน์ เป้าหมายไม่ใช่การบังคับเคี้ยวเชิญ ฉะนั้นทั้งศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ วาดน้ำ ฯลฯ คุณมายด์ล้วนผ่านมาหมดแล้ว แต่ถึงจะเป็นเด็กกิจกรรม ก็ยังคงเรียน ทำเกรดได้ดี โดยเฉพาะคณิตศาสตร์กับฟิสิกส์ ซึ่งถนัดมากจนคิดเอาไว้ว่าอยากเรียนสถาปัตยกรรมศาสตร์ โดยที่ลืมไปว่าก็ชอบทั้งประกวดวาดภาพและเป็นตัวแทนแข่งแกะสลักผลไม้เหมือนกัน

“ตอนเริ่มชอบเครื่องลายคราม เรามีคำถามว่าลายสวยเหล่านี้น่าทำไมต้องอยู่แค่บนภาชนะกับใช้เป็นลายหีบห่อสินค้าไทยๆ ลองเอามันมาอยู่บนตัวเราจะได้ไหม”

ฤดูเก็บเกี่ยว

“ช่วง ม.ปลาย เพื่อนชอบมาจ้างทำการบ้านวิชาศิลปะ โดยเฉพาะพวกรูปล้อเลียน วันหนึ่งเราเห็นลูกพี่ลูกน้องที่สนิทกันนั่งเสียไม้อยู่ พี่คนนั้นเขาชอบทำงานฝีมือและเรียนออกแบบผลิตภัณฑ์ด้วย แปลว่าเจอกันทุกวันเสาร์ที่ก็จะหอบงานมานั่งทำ เราได้เห็นมุมมองของงานเด็กโต เห็นว่ามันมีอะไรในโลกข้างนอกบ้าง เลยมาลองวาดรูปลงบนแผ่นไม้ แล้วฉลุ ตัดขอบ และทำเป็นพวกกุญแจชาย ชายในอินสตาแกรมซึ่งตั้งชื่อน้องมุ้งมุ้งอะไรสักอย่าง” ฉะนั้น งานแรกของคุณมายด์จึงเท่ากับการเน็กสนุกจากที่เห็นที่ทำงานไม้ แม้จะไม่ใช้เงินก้อนใหญ่อยู่หน่อยร้อยล้าน แต่รายได้เหล่านั้นก็มักต้องอพยพเข้าสู่กระเป๋าเจ้าของร้านเครื่องเขียนกิ่งทองในย่านพระโขนงหรือร้านอุปกรณ์ละลานตาในย่านสำเพ็ง

เมื่อโลกเปิดกว้างออก เด็กคนหนึ่งเริ่มไล่เรียงเข้าค่ายแนะแนวมหาวิทยาลัยของที่ต่างๆ จากที่ตั้งใจไว้ว่าอยากเห็นโลกของสถาปัตย์ให้มากขึ้น แต่แล้วก็ไปติดใจเข้ากับมันจนศิลปะ “ชอบมากถึงมากที่สุดเลยคะ เราได้รู้ว่าในโลกของคนชอบศิลปะ ชอบวาดรูป ชอบงานประดิษฐ์ประดอยนั้น ไม่ได้มีแค่สถาปัตย์กับจิตรกรรมนะ แล้วพอได้ทำงานเล็กๆ ในค่ายนั้นเขาก็บอกว่าเราเหมือนเด็กนิเทศศิลป์มากเลย จบค่ายเลยไปศึกษาคำนี้น่ามากขึ้น ต้องตัวเพื่อสอบให้ได้ มุ่งมั่นมาก แต่ตอนนั้นไม่คิดจะทำแบรนด์เลย คือเราเป็นคนที่ไม่รู้จักคำว่า ‘แบรนด์’ ด้วยซ้ำไป”

อินไทยในความบังเอิญ

การเรียนปี 3 เป็นจุดเริ่มต้นของแบรนด์ ในวิชาศิลปะไทยซึ่งเรียนเพื่อจะคิดว่าเขาศิลปะพวกนี้มาประยุกต์ใช้อย่างไรบ้าง โจทย์หนึ่งอาจารย์ให้ออกแบบของที่ระลึกโดยเลือกเอาเอกลักษณ์ของชุมชนใดชุมชนหนึ่งขึ้นมาใช้ ตอนนั้นคุณมายด์เริ่มชอบเครื่องลายคราม และมีคำถามว่าลายสวยเหล่านี้น่าทำไมต้องอยู่แค่บนภาชนะกับใช้เป็นลายหีบห่อสินค้าไทยๆ ลองเอามันมาอยู่บนตัวเราจะได้ไหม เลือ **‘ทอผ้าคราม’** จึงเกิดขึ้นจากการเอาลายสับประดัดแต่ใส่กับลายดอกพุดตาน เลือกชุมชนดอนไถ่ดีในจังหวัดสมุทรสาครเป็นตัวตั้ง ชี้นำงาน

ไม่ต้องทำของจริง ส่งเป็นแค่แบบร่าง แนวคิด ชื่อ ภาพประกอบ เรียกว่าเป็นผลงานที่อยู่บนโลกสองมิติเท่านั้น

“อาจารย์เขาเอางานของนักเรียนชุดนี้ไปลงในเพจ คนชอบเยอะมากและอยากให้เราทำของจริง จนการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยมาเห็น เขาเลยคัดเลือกมา 6 คน ให้เงินมาทำเป็นของจริงเพื่อไปออกงานงานหนึ่ง 1 คน 1 บูธ ส่วนร้านเรามันโล่งเลยทำต่างหามาวางขายด้วย ทำมา 10 คู่เองนะ เอาลายครามมายด์เป็นของขวัญ ให้คนทำเซรามิกให้เราก็ตี๋ซื้อแป้นต่างหามาประกอบเอาเอง แม่ทักแต่แรกว่าใครจะใส่ แต่สุดท้ายมันขายได้หมดเลย แล้วคอนเนกชันของเยอะมาก หลังงานคนไลน์มาเกือบร้อยเลยต้องทำส่งเขา เรียกว่าเป็นงานแรกของมายด์กับลายคราม ตอนนั้นเริ่มหาความรู้ขึ้นมากเรื่อยๆ แล้ว อีกอย่างคือฉันขายของได้แล้วนี่ ต่อยอดทำเป็นงานอีสิสจอบในชื่อแบรนด์อินไทยเลยแล้วกัน”

จากเด็กที่ไม่รู้จักคำว่าแบรนด์ แต่มาได้เรียนเรื่องแบรนด์ตอนปี 3 ในขณะที่กำลังมีสะพานทอดมาให้ เป็นความเหมาะเจาะที่น่ากระโดดลงไปลอง คุณมายด์ส่งงานนั้นเป็นผ้าพันคอ 10 ลาย โลโก้บรรจุกุญแจ และภาพถ่ายแพชั่น เน้นทำกราฟิก เพราะนั่นคือสาขาที่เธอเรียน “ส่งอีสิสเสรีจู้สึกว่าไม่เคยออกตลาด ขาดความรู้และประสบการณ์เรื่องนี้ เลยสมัครเข้าอบรมพวกพัฒนาสมรรถภาพผู้ประกอบการใหม่ เขาก็สอนทำโปรโมชันบ้าง สอนเรื่องออกไปเจอลูกค้าบ้าง จากนั้นเขาให้ไปออกบูททดลองตลาด โดยงานแรกเป็นงานโอท็อป จากนั้นสมัครสมาชิก SACICT แล้วได้ร่วมงานในโครงการ Craft Knowledge Exchange Program 2018 ซึ่งเป็นการเลือกนักออกแบบและช่างฝีมือให้ไปแลกเปลี่ยนความรู้กัน ส่วนงาน Crafts Bangkok 2019 นี้เรียกว่าเป็นครั้งแรกของอินไทย ค่อยๆ ทำมาเรื่อยๆ ตอนนั้นก็พยายามเพิ่มลายอื่นๆ เข้ามาอีกเพื่อให้หลากหลาย เช่น ลายขามตราไก่ลำปาง เป็นอะไรที่ชอบมาก ไก่สีแดง ขาสีดำ เดินบนหญ้าสีเขียว มีดอกไม้แซม เป็นงานศิลปะชาวบ้านที่เล่าเรื่องและสร้างความอบอุ่นได้พร้อมกันเลย”

INTHAI

THAI PATTERNS CAN BE USE EVERYDAY

Word – **Ku Pantulee**

Photos – **Adit Sombunsa**

Interviewee – **Mind-Areeya Bunchuaylaew**

IT ALL STARTED WITH THE INTERESTS IN THAI HANDICRAFTS IN SOUVENIR SHOPS. A SINGLE PERSON WITH AN IDEA DECIDES TO BRING PRACTICALITY INTO EVERYDAY ITEMS LIKE PUTTING PATTERNS ONTO THE T-SHIRT AND EARRINGS. THAI PATTERNS NO LONGER IS RESTRICTED TO PLATES BUT IT CAN NOW BE TAKEN WITH YOU ANYWHERE.

Every culture has diversity to it. Being Thai is one of them. Mind-Areeya Bunchuaylaew is a recent graduate that started her career with her love for the colour white and blue as well as the love for the various colours of porcelain and ceramics with pattern made both locally and royally intent. Each of those lines and colours has hidden history. Not only does Thai patterns contain extravagance and delicacy, but some patterns could be easily interpreted and visually cute.

Growing up with a big family meals every Saturday, with a father that loves to garden and a mother that enjoyed the art of craft and embroidery, who also, is the one that would always take her two daughters to classes. These classes would teach about conversation skills, practice meditation, and using time wisely. The aim of the classes wasn't supposed to be strict. Overtime Khun Mind has gone through art, music, performances, sports and a lot of other classes. Even though she's an extra-curricular girl but she never lacks academically. She would always make good grades especially in math and physics which lead her to believe she might excel in Architecture. Meanwhile, she may have forgotten that she is also passionate about drawing for competitions and that she can also craves fruits expertly.

INTHAI by Coincidence

"During the last few years of high school, my friends would try to pay me to do their Art homework especially those parody drawings. One day I saw my cousin who likes to make handmade stuff sawing wood. I realized that every Saturday I would see my cousin bringing homework to work on as he was studying Product Design. I decided to start drawing on wood planks and cut it into shapes and pieces to make key rings out of it. I started to sell them on Instagram with a name like 'Mung-ming' or something similar." Khun Mind first experiences came with those wood pieces and not about making millions of baht. However, the profits always end up on the pockets of the owners of stationery stores in Phra

“WHEN I STARTED TO FALL IN LOVE WITH THE PORCELAIN WHITE AND BLUE PATTERN, I QUESTIONED WHY IT NEEDED TO BE RESTRICTED TO ONLY HOUSEWARE OR SIMPLE PACKAGING. WHY IS IT NOT ON OUR BODY?”

Harvest Season

When one's world is wide open, a child began to visit all those guidance camps of different universities. From the intention of wanting to see the world of Architecture, she ended up falling in love with Decorative Arts. 'I really really love it, I realised that in the world of someone who loves art, drawings and making handicraft products is not restricted to just Architecture and Fine Arts. And I remember when I started making those small pieces at the camps, the instructors would say I look like a Communication Design kid. After that, it became my goal to study that without even thinking about wanting to create a brand. I didn't even know what branding is!'

INTHAI by Coincidence

When Khun Mind was in the 3rd year, it was the beginning of her brand as in Thai Art classes, she had to learn how to adapt those pieces into something else. In one of those classes, the professor has asked to create a souvenir based on one of the logo of the local community. Since her interest has always been the white and blue porcelain pattern, she often thought why aren't they on some other surfaces that is not restricted to plates or packagings. She decided to put them onto a wearable shirts, '**Toh Fah Kram**' began with using pineapple and cotton roses as patterns. Khun Mind picked a community called '**Don Kai Dee**' in Samut Sakhon to represent. She didn't have to actually produced the pieces but simply design them on papers with the branding and concept.

"Our professor decides to share these projects on a Facebook page and it became very popular. At one point, the Tourism Authority of Thailand saw

the potential and came to choose 6 projects they liked to actually produced pieces for an event. One student gets one booth, and I remembered that my booth was feeling empty so I wanted to make some earrings to go along with it. I made only 10 pairs. I asked the porcelain maker to miniaturized the classic White and Blue porcelain pattern into small pieces and I would go buy the accessories for the earrings. At first my mom questioned whether it would sell, it turns out to be very popular to a point where I got about a hundred messages after the event about the earrings. This was the first time I started working with those patterns and it only made me want to work on it more. My thesis was based on this success of '**INTHAI**'."

From a kid that does not know what branding is to start having a brand of her own by 3rd year of University, on top of the growing opportunity, it was a time to take a leap. Khun Mind send off her thesis with 10 patterns on packaging, logos and fashion pieces with a focus on Graphic Design. "*When i handed in my thesis, I knew I have never been to the real markets. I lack knowledge and experiences so I started to attend trainings for new business owners. They taught me how to promote the business, how to meet new customers but they also handed me the opportunity to attend an OTOP exhibition. I applied for the SACICT membership and join their Craft Knowledge Exchange Program in 2018 where chosen designers and artisans are expected to exchange valuable ideas. Craft Bangkok 2019 was the first stage for the brand 'In Thai'. Right now I am working on other patterns like the tradition Rooster patterns with the Red feathers, black legs, on bright green grass with a dash of colour flowers. It is the perfect rendition of local's warmth.*"

รู้จักงานของไทย

1 “เสื้อจากคอลเลกชันนี้คือจุดกำเนิดของไทย เราตั้งชื่อว่า ‘ทอฟ้าคราม’ เป็นงานที่ได้ไอเดียมาจากสินค้าของชุมชนดอนไถ่ดี จังหวัดสมุทรสาคร พอจับบางส่วนมาลงเสื้อแล้วมันไปต่อได้ คนให้ความสนใจมาก จากที่เป็นแค่โปรเจกต์เรียนก็กลายเป็นของจริง เพราะมีคนคิดเหมือนกับเราว่ามันเอามาทำให้สนุกได้อีก”

2 “ต่างหูมีทั้งที่มาจากทอฟ้าครามและที่เป็นอินไทยแล้ว คือต่อมาก็เพิ่มชามตราไก่และลายครามอื่นๆ เข้าไป ล่าสุดเพิ่มเครื่องเงินเข้ามาด้วย ครอบครว้เพื่อนของน้องสาวเขามีอาชีพทำเครื่องเงินเราเลยร่วมงานกับเขาดู เพิ่งมาร้อนๆ เลยค่ะ”

3 “ตอนธีสิสส่งแบรנדอินไทยเราพุ่งไปที่เรื่องลายผ้า ตอนนั้นนอกจากพวกสีครามลายตาข่ายประดบวกลายพรรณไม้ เราก็มีกลุ่มสีแดงลายชามตราไก่เข้ามาด้วย”

4 “ชุดนี้มาหลังจากไปเข้าโครงการ Craft Knowledge Exchange Program ของ SACICT โดยร่วมมือกับชุมชนจักสานที่จังหวัดสระแก้วซึ่งรู้จักกันในโครงการนั้น ทางชุมชนเขาสานเป็นดอกเล็กๆ แล้วหุ้มสมุดบ้างปากกาบ้างสานนานมากเลย แต่ราคาก็ได้ไม่สูง คิดว่าเครื่องประดับน่าจะช่วยเพิ่มมูลค่าได้ เราเลยทำโครงไป แล้วเขาแปะงานสานให้”

...

Know the work of Inthai

1 “Shirts from this collection is the beginning of INTHAI, I named it ‘Tor Fah Kram’ which is based on the products of the Don Kai Dee community in

Samut Sakhon. I saw that when I applied it onto a shirt it works and many people were interested in it. From a little school project it became realistic and people agrees with me that it could be more fun.”

2 “The earrings came from both ‘Tor Fah Kram’ and INTHAI and with the addition of the Rooster and the Porcelain patterns. Right now I started to add some silver to the designs as I had many opportunity to work with my sister’s friend family who are in the silver jewelry business.”

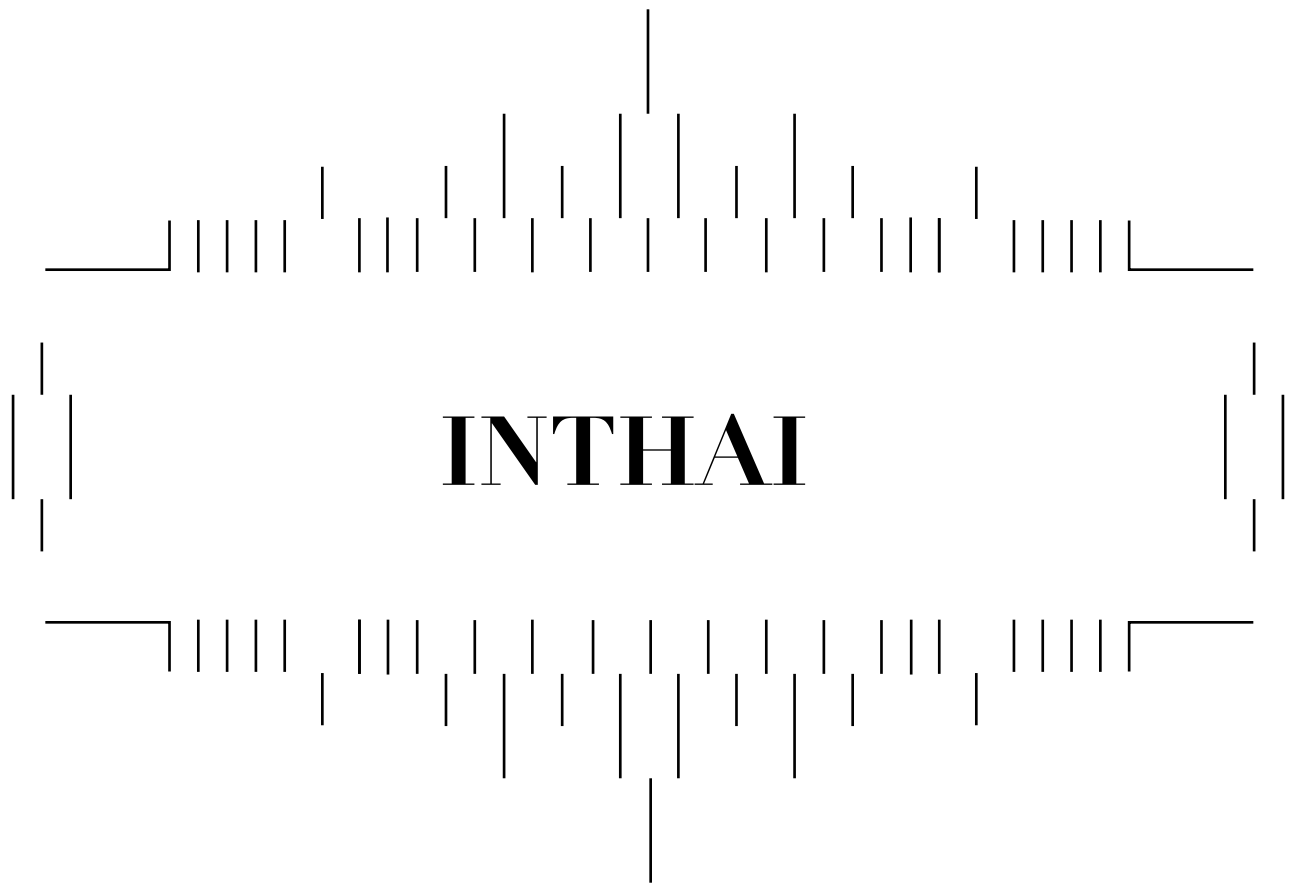
3 “When i was handing in my thesis project, I focused on the fabric pattern. Now, not only do I have the patterns of the pineapple and cotton roses as patterns but I have the traditional Roosters pattern too.”

4 “This set came after i attended the Craft Knowledge Exchange Program of the SACICT. I had a collaboration with a weaving community from Sa Kaeo province that I met through SACICT. The community would weave tiny patterns and cover notebooks and pens which takes them a long time but they could not charge a lot of value to these items so I thought I would propose a jewelry line for them.”

0805522915

Facebook : [inthaistudio](#) | Instagram : [@inthaistudio](#) | LINE : [@inthai](#)
inthaistudio@gmail.com

INTHAI • ผ้าพันคอ ต่างหูชรามิกและเงินลวดลายคราม

INTHAI • ผ้าพันคอ ต่างหูเซรามิกและเงินลวดลายชาตรีโก้

INTHAI • ผ้าพันคอ ต่างหูเซรามิกและเงินลวดลายชามตราไก่

INTHAI • ผ้าพันคอวาดลายชานตราไก่และลายคราม
• ต่างหูเซรามิกและเงินลวดลายคราม

INTHAI • ผ้าพันคออลดลายซานตราโก้ • ต่างหูชรามิกและเงินอลดลายครน

INTHAI • ผ้าพันคอลดลายชามตราไก่

INTHAI • ผ้าพันคอ ต่างหูเซรามิกและเงินลวดลายคราม

เชราภรณ์

สวมใส่ศาสตร์
แห่งเชรามิก

เรื่อง – กานต์ชนิด พันธุลี

ภาพ – อติศร์ สมบุญสา

ผู้ให้สัมภาษณ์ – คุณจิระพงษ์ เดชรัตน์

ตอนนี้โลกของเชรามิกอาจเข้าถึงได้ใกล้ขึ้น แต่ขณะเดียวกันก็พร้อมจะโดนเหยี่ยงให้ไกลจากคุณค่าที่ควรจะเป็นไปได้ง่ายๆ แต่ถ่าลองเปลี่ยนฟอร์มให้สวย สวมใส่ได้ และเล่าเรื่องไปในตัวได้ด้วยละ

...

ก่อนมานั่งคุยและเล่าถึงตัวงานรวมถึงบรรยากาศวันออกขายอย่างเป็นทางการครั้งแรกในงาน Crafts Bangkok 2019 ที่ผ่านมา จิ๊-จิระพงษ์ เดชรัตน์ เลือกว่าจะพาเราไปเดินดูงานเชรามิกสวยๆ ในวัดราชบพิธสถิตมหาสีมารามราชวรวิหารและเครื่องเบญจรงค์เก่าๆ ในพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในชีวิตการเป็นเชราภรณ์กันก่อน การเลือกเล่าเรื่องแบบนี้ทำให้เราตื่นตื่นที่จะได้รู้ถึงชีวิตอื่นๆ ทั้งที่ผ่านมาและกำลังก้าวจะไปของแบรนด์อายุน้อยแต่เข้มข้นแบรนด์นี้

คุณจิ๊โตมากับคุณป้าซึ่งขายต้นไม้ที่นครนายก สักพักใหญ่ย้ายมาอยู่กับคุณพ่อคุณแม่ที่อยุธยา ชีวิตบ้านนครนายกคือภาพพรรณไม้ที่ทำให้จิตใจมีความสุข ส่วนชีวิตบ้านอยุธยาคือความทรงจำถึงเครื่องจักสาน กลิ่นไม้ไผ่ทั้งเวลาเหล่าและแช่น้ำ นอกจากนี้ ยังมีนิยายสารของทั้งแม่และป้าที่ทำให้เรื่องเย็บปักถักร้อยและงานฝีมือต่างๆ เข้าไปในชุดความคิดของคุณจิ๊ “มันเป็นความรู้สึกผูกพัน เรารู้สึกอบอุ่นไปกับกลิ่นหรือเนื้อสัมผัสของอะไรก็ตามที่คล้ายๆ แบบนั้น ไปไหนเจออะไรแบบนี้ก็จะเข้าไปหาก่อน รู้สึกว่านี่คือที่ของเรา”

o3 CERAPHON

“จิ๋วเวลรี่คือศาสตร์อย่างหนึ่ง เป็นของมีค่าที่ต้องงามและต้อง
เล่าเรื่องราว เซรามิกที่ซับซ้อนก็เป็นแบบนั้น ฉะนั้น การ ‘เปลี่ยน’
มันจึงท้าทาย เราอาจเริ่มที่แค่ 10 หรือ 20 เปอร์เซ็นต์ก็ได้
ค่อยเป็นค่อยไปให้คนได้สัมผัส”

ดินดีดูด

ถึงจะพอเข้าใจตัวเองว่าคงมาทางศิลปะ แต่การเรียนโฟร์อาร์ต
ที่ช่างศิลป์สุพรรณบุรีก็เปลี่ยนโลกทั้งใบครั้งใหญ่ “เรียนแล้วถึงรู้ว่ามัน
ยาก ตอนนั้นเริ่มเข้าใจว่าตัวเองคงไม่ใช่ทางศิลป์ แต่จะเป็นครีเอทีฟ
หรือนักออกแบบมากกว่า จากนั้น ปวช. 2 ถึงได้เรียนเซรามิกโดยไม่มี
ความรู้มาก่อน แต่จำได้เลยว่ามีสัมพัสดินครั้งแรกนั้นรู้สึกดีแค่นั้น
ครั้งแรกที่เรียนขึ้นรูปก็เห็นความชัดเจนว่าจิตใจจดจ่อและให้สมาธิ
เป็นวิชาที่ไม่ค่อยอยากกลับบ้านแต่อยากทำต่อให้เสร็จ งานศิลปะ
แขนงนี้ทำให้มือได้สัมผัสงานจริงๆ มือเราได้กำหนดตัวงานโดยตรง
แล้วเรายังชอบโอเคเดียวที่ว่ามันคือธาตุทั้ง 4 ธาตุในตัวเอง ดินคือเนื้อ
ดิน น้ำคือตัวที่ทำให้เกิดความเหนียว ลมคือจุดที่ทำให้ดินแปรสภาพ
ไฟคือสิ่งที่ทำให้ดินแข็งและแกร่ง แถมยังสอนให้เรารู้จักรักษาสสมดุล
เพราะต้องดูแลเขาอยู่ตลอด” ในรั้วช่างศิลป์นี้คุณจีจี้เข้าใจตัวเองมาก
ขึ้นว่าชอบการเรียนองค์ประกอบภาพ ซอवादเส้น และชอบเซรามิก
โคเวต้าออกแบบเซรามิกในระดับปริญญาตรีจึงเป็นชีวิตดีไป

เมื่อเข้าสู่โลกของคำว่าออกแบบซึ่งคิดคนละอย่างกับชีวิตที่ผ่าน
มา ความท้อและไม่เข้าใจเกิดขึ้นมหาศาล “มีความคิด ทฤษฎี เหตุและ
ผล ที่ทำให้ ไปอะไรต่อมิอะไรมากมายไปหมด โลกมันจริงซึ้ง ช่วงแรก
ท้อมาก บางทีไม่เข้าใจเลยว่าวิชานี้ทำไมมันง้อบเป็นข้อๆ ได้เพราะ
ที่ผ่านมามีแต่ลงมือทำตัวงาน เมื่อก่อนจะใช้ดินเท่าไรก็ได้ ตอน
นี้ได้ดินคนละ 1 กิโลอะไรแบบนั้น ก็เรียนรู้ว่าต้องปรับและบิดตัวเอง
กลับขึ้นมาให้ได้” ประวัติศาสตร์การออกแบบทำให้ชีวิตที่นี้ซัดและ
สนุกขึ้นด้วย เพราะได้เห็นมุมมองของงานศิลปะหลายสมัยว่าแต่ละ
ยุคมีความงามที่ต่างกันไป “เราชอบประวัติศาสตร์เซรามิกมาก อินกับ
สัญลักษณ์และลักษณะต่างๆ ที่จะพาเราไปสู่ประวัติศาสตร์และภาพ
สังคมนั้นๆ รู้ตัวอีกทีก็เป็นคนชอบการสืบค้นเรื่องราวจากร่องรอยที่
เซรามิกแต่ละชิ้นทิ้งเอาไว้ มันมีของไม่ที่ประเภทไหนที่จะเล่าเรื่อง
ราวหลากหลายมิติเบื้องหลังของชิ้นนั้น เซรามิกเป็นของประเภทหนึ่ง”

ปั้นเรื่องลงเครื่องประดับ

งานจบปริญญาตรีเป็นเซรามิกจิ๋วเวลรี่และประสบความสำเร็จ
ในระดับที่น่าพอใจ แต่เพราะยังอยากลงไปให้ลึกกว่านั้น คุณจีจี้เลย

เรียนต่อสาขาศิลปะและการออกแบบ โดยมีแผนอยู่ 2 ชั้น คือหนึ่ง เป็น
อาจารย์ สองคือ ถ้าไม่ได้เป็นหรือเป็นไม่ได้ก็ต้องทำอะไรสักอย่าง
“เราคิดและวางแผนดีขั้น ก็คิดว่าต้องไปให้ได้ความรู้ในทางที่จะสร้าง
ให้เป็นนักออกแบบ เราเลยเลือกเรียนนิเทศศาสตร์ด้วย เพื่อให้รู้ถึง
เรื่องการสร้างแบรนด์และการสื่อสาร ตอนนั้นชอบเบญจรงค์มากขึ้น
จากการไปวัดราชบพิธ ตอนปี 4 ปริญญาตรี เลยเลือกเรียน
เบญจรงค์และเครื่องประดับอยู่ตลอด พอธีสสิสปริญญาโทเลยคิดจะ
ทำเครื่องประดับแต่ยังไม่เลือกเรื่อง จนในที่สุดเรารู้สึกว่าเรียนเซรามิก
มาตั้งนาน ทำไมไม่นำเสนอเซรามิกในแง่ที่เป็นเซรามิกจริงๆ คือ
ประวัติศาสตร์เซรามิกไปเลย แล้วเบญจรงค์ก็เหมาะกับทำเครื่อง
ประดับ ทั้งสวยและมีเรื่องราว”

จิ๋วเวลรี่คือศาสตร์อย่างหนึ่ง เป็นของมีค่าที่ต้องงามและต้องเล่า
เรื่องราว เซรามิกที่ซับซ้อนก็เป็นแบบนั้น ชื่อ **‘เซราภรณ์’** มาจาก
เซรามิกบวกกับภรณ์ เป็นคำสากลและคำไทยบวกกันพอดี “ตอน
แรกคิดๆ ไปทางเบญจภรณ์แต่ไม่ควรเจาะจงว่าต้องเป็นเบญจรงค์
ไปตลอด คือ ณ ตอนนั้นเริ่มที่เบญจรงค์ เราก็นึกกลับมาดูว่าเบญจรงค์
มีคุณค่าแต่เราจะเล่าคุณค่านั้นอย่างไร เลยต้องศึกษาเรื่องการตลาด
บ้างเรื่องกลุ่มเป้าหมาย สักใช้ทั้งดั้งเดิมและปรับใหม่บ้าง เรียกว่าปรับ
ไปให้เข้ากับยุคสมัยแต่ก็ต้องคงคุณค่าแบบที่ควรจะเป็นอยู่ให้ได้” หลัง
งานธีสสิษุตนนี้คุณจีจี้เริ่มหาพื้นที่ที่คิดว่าจะสร้างการรับรู้ให้งานของ
ตน ตกผลปลงใจเป็น SACICT Signature Collection ทั้งปี 2018 และ
ได้รับการไว้วางใจให้ร่วมกันทำงานในปีต่อมาคือ 2019 โครงการนี้
ต้องการพัฒนาเบญจรงค์ให้มีอัตลักษณ์เป็นของตัวเอง เปลี่ยน
ภาพลักษณ์และรูปแบบเดิมๆ ที่เคยเป็นมา เหมาะเจาะกับคำถามและ
โจทย์ที่คุณจีจี้ตั้งไว้ในใจต่อสิ่งที่ตัวเองกำลังทำ “มันทำให้เราได้มู
มองใหม่ ได้เห็นทิศทางใหม่ ได้พัฒนาและแลกเปลี่ยนกับคนอื่น
ได้โจทย์ใหม่ให้กับตัวเองว่าถ้าเราปรับแล้วคุณค่าเดิมของเบญจรงค์
จะยังอยู่ไหม คำตอบเราอาจยังไม่ได้ หรือได้แล้วแต่ก็มีคำถาม
ใหม่อีก นั่นก็จะทำให้เราพัฒนาต่อไป”

CERAPHON

WEAR THE SCIENCE OF CERAMICS

Word – **Ku Pantulee**

Photos – **Adit Sombunsa**

Interviewee – **Jijy-Jirapong Dechrat**

NOW, THE WORLD OF CERAMICS MAY BE EASILY REACHED BUT AT THE SAME TIME READY TO BE SWUNG AWAY FROM ITS TRUE VALUE IS ALSO POSSIBLE. HOWEVER, IF YOU TRY TO CHANGE THE FORM TO BE BEAUTIFUL, WEARABLE AND WHEN IT STARTS TO TELL A STORY...

Before we started talking and interviewing Khun Jijy-Jirapong Dechrat decides to take us around Rajabopit Temple to look at vintage ceramics and Benjarong pieces at the National Museum Bangkok (Phranakorn) which is a huge part to 'Ceraphon'. This was a great way to start us getting excited to know about the stories of his life and how this young blood brand got started.

Khun Jiji grew up with his aunt who sells trees in Nakhon Nayok, after awhile he moved back to his parents in Ayutthaya. The images of houses full of greenery in Nakhon Nayok gave Jiji the aesthetics. The life in Phra Nakhon Si Ayutthaya gave him the memories of weaving, the smell of bamboo getting sharpened and soaked. On top of that, he remembers the magazines that his mother and aunt would leave hanging around the house on embroidery and various craft. *"The binding of the warmth and cozy feelings of these things are what draws me to any smell, any texture or anything from my past. It makes me feel like, 'this is my place.'"*

Attracted by the clay

Even though Khun Jiji realized that he wants to do art but studying Fine Arts at the Suphanburi College of Fine Art was world changing. *"When I was studying, it was difficult so I realized that I am not an artist but more of a Creative Director or a Designer. When I was in my second year, I got the chance to do ceramics without any prior knowledge to it. I remember how good it felt that first time I touched the clay. The first time that I was forming the clay, I could clearly see how focused and concentrated I was. It was the class that I never wanted to end. This art type uses physical touch where my hands defines the work. I also like the idea that it involves all 4 elements in ourselves; soil is the soil, water that allows cohesion, wind allows soil transformation and fire that makes clay turns hard and strong. This taught me to maintain balance."* Within the walls of the Institute, Khun Jiji realized that he loves the visual elements, drawing and ceramics. Ceramic Design was therefore the next step to her Undergraduate life.

When you enter the world of design, it is entirely different to the life before which more times than not the discouragement and misunderstanding will happen. *"There are many ideas, theories, causes and*

JEWELRY MAKING IS A SCIENCE THAT HAS VALUES AND STORIES, WHICH CERAMICS IS SIMILAR THEREFORE “CHANGE” CHALLENGES US FROM BEGINNING AT 10 OR 20 PERCENTAGE WHICH GRADUALLY ALLOW PEOPLE TO SLOWLY ABSORB.

consequences. Everything in the world is becoming more real and it was very discouraging at times. Sometimes I don't understand why I have to take exams when in the past everything was practical and by hands. In the past, I could use as many clay as I want but now I am limited to 1 kg. I had to learn to adapt and brought myself up to par". Learning History of Design creates more understanding of the surrounding and makes it more fun because Khun Jiji saw that art through different era suggest beauty that differs from one another. *"I really love History of Ceramics, I was into symbols and characteristics that takes me into their history and society. The next thing I know, I liked to search for stories on each pieces of ceramics. There are only a few types of things in this world that can leaves dimensions of stories behind it. Ceramics belongs to this category."*

Molding the stories into jewelry

For his Undergraduate Degree thesis, Khun Jiji made a Ceramic Jewelry set that was very successful, but because he wanted to go deeper therefore he decided to continue his studies in Art and Design. In his plans, he figured he could be a professor or if he couldn't he will need to do something more substantial. *"I had better thought process and could plan better so I figured I had to find more knowledge that would make me into a designer. I chose to do Communication Design because it will teach me about branding and communication. I remember loving Benjarong more when I visited Rajabopit Temple on my Fourth year during my Undergraduate Degree so I chose to do Benjarong and*

Jewelry all the time. When it comes to my Master Degree Thesis I wanted to do a Jewelry too but I don't know through what medium so I decided that since I always know Ceramics I should propose Ceramics through its history. Benjarong is always a great fit for a jewelry because of its beauty and stories."

Jewelry making is a science as it is a precious item that needs to tell a story which is the same as a Ceramic piece. **"Ceraphon"** comes from the word ceramics and **"Ar-phon"** which is an English and Thai word. *"At first, I thought of "Benja-Arphon" but it shouldn't be specific to Benjarong as this is only the beginning. I looked back to try to find a way to tell the story of Benjarong through its value. So I have to study about marketing and target new groups showing the colours that shows tradition and adaptation. All of this will allow adaptation into Modern Era but still maintaining the values it should have"* After the Thesis submission, Khun Jiji wants to find a place to showcase his work therefore he agrees to be a part of SACICT Signature Collection in 2018 and continue to be a part of the 2019 collection. This project wants to develop Benjarong to have its own new identity and adapt its original image which answers the question and problems Khun Jiji had while designing. *"It gave me a new perspective and saw new direction towards developing and exchanging ideas with others. It heightened new questions but still having to answer it's traditional Benjarong value. Sometimes the answers is left unanswered or answered but yet more questions allows you to keep developing."*

รู้จักงานของเซราฟอน

1 “ชิ้นนี้จากคอลเลกชันแรกซึ่งทำเป็นอีลีส ภาพรวมคือต้องการนำเสนอความรุ่งเรืองของศิลปะเบญจรงค์ที่สามารถทำให้เห็นความเฟื่องฟูของยุคสมัย อย่างตัวสร้อยหรือโซกเกอร์ หรือบางคนก็เรียกกำไลค้อนี่เราก็ตอดเอาทรงข้าวหลามตัดเทพนมมาใช้ ลายใช้ลายจักรีซึ่งเป็นดอกเดซี่ สียังใช้โทนดั้งเดิมอยู่”

2 “เป็นชุดที่มาร่วมพัฒนาใน Signature Collection 2018 กับ SACICT เป็นการปรับมาจากบางชิ้นของคอลเลกชันแรก เรียกว่าเป็นชุดออกประเดิมตลาดจริงและเป็นงานที่เปิดตัวแบรนด์เราด้วย”

3 “มีการลองเอาไปวางขายที่ร้านในแกลเลอรีด้วย อยากรู้ความเห็นคนอื่นแต่ตอนนั้นยังไม่ได้เจอลูกค้าจริงๆ นะ เราพบว่ามีช่องโหว่เรื่องโอกาสในการใช้งาน เพราะชิ้นใหญ่ใส่ยากสำหรับคนส่วนมาก ต้องลดความเป็นตัวเองและปรับให้เข้าถึงคนอื่นได้มากขึ้น เลยกลายมาเป็นของชิ้นเล็กๆ แบบนี้”

4 “จาก Signature Collection 2019 ล่าสุดให้ชื่อว่า ‘Change’ ซึ่งมันก็ Change จริงๆ ตั้งแต่เปลี่ยนรูปแบบ รูปทรง ลวดลาย กลุ่มสี และโดยเฉพาะลูกเล่นของชิ้นงานที่ให้ผู้ใช้งานเลือกและออกแบบปรับเปลี่ยนโยกย้ายอะไรได้ด้วย”

...

Know the work of Fulame

1 “This item from the first collection of my thesis, the overall concept was to propose the pros-

perity of Benjarong that can show the flourishing of an era. The necklace, or the choker as some people might call it, I used the shape of the ‘Khao-Lam Tud Thep Phanom’ and the pattern of ‘Chakri’ which is a daisy with the uses of traditional colours.”

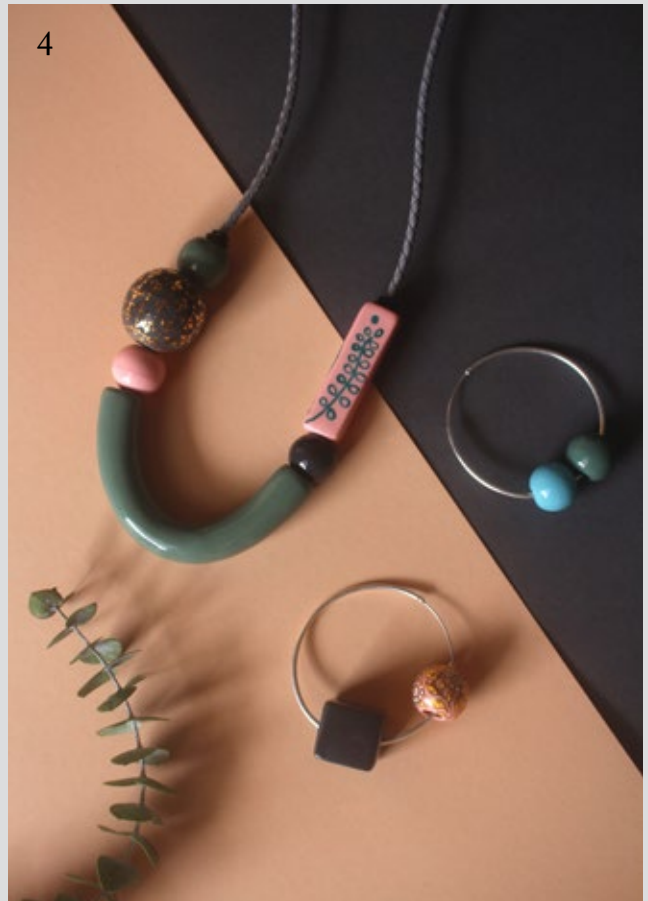
2 “This set was developed along with the Signature Collection 2018 with SACICT which was adapted from a few pieces from the first collection. You could say that this is the first set that was launch for my brand and a real test for the market.”

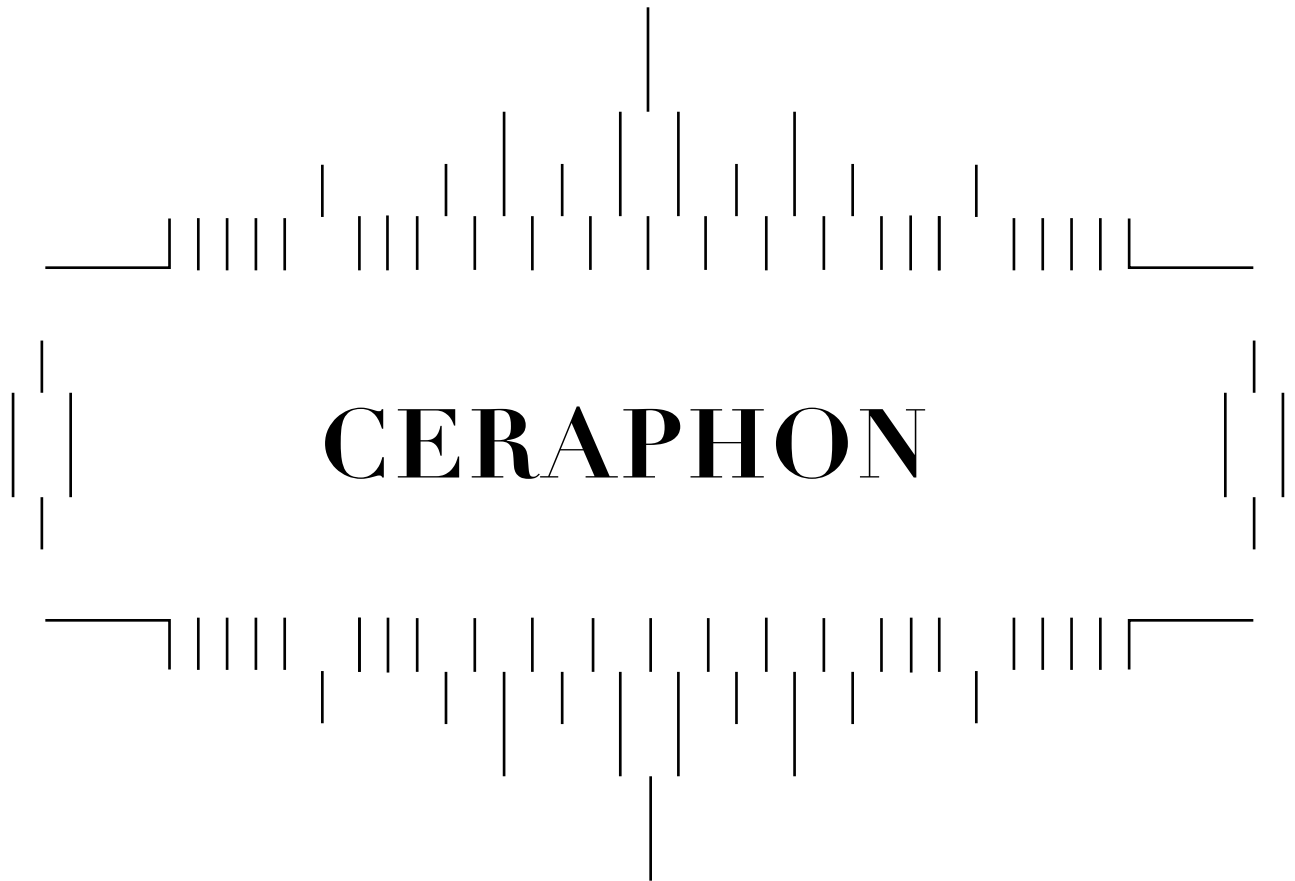
3 “I have tested by placing my items to be sold in galleries because I wanted to hear more customer’s feedback. I didn’t really meet the customers but I found out that some of the pieces were too big for the general public so I had to start designing more for the people and less about expressing myself. This is how I came about to making smaller pieces.”

4 “From the Signature Collection 2019, ‘Change’ was about real changes from the shapes, style, pattern to colours. In particular, this is design with a gimmick for the users to be able to design and change their own pieces.”

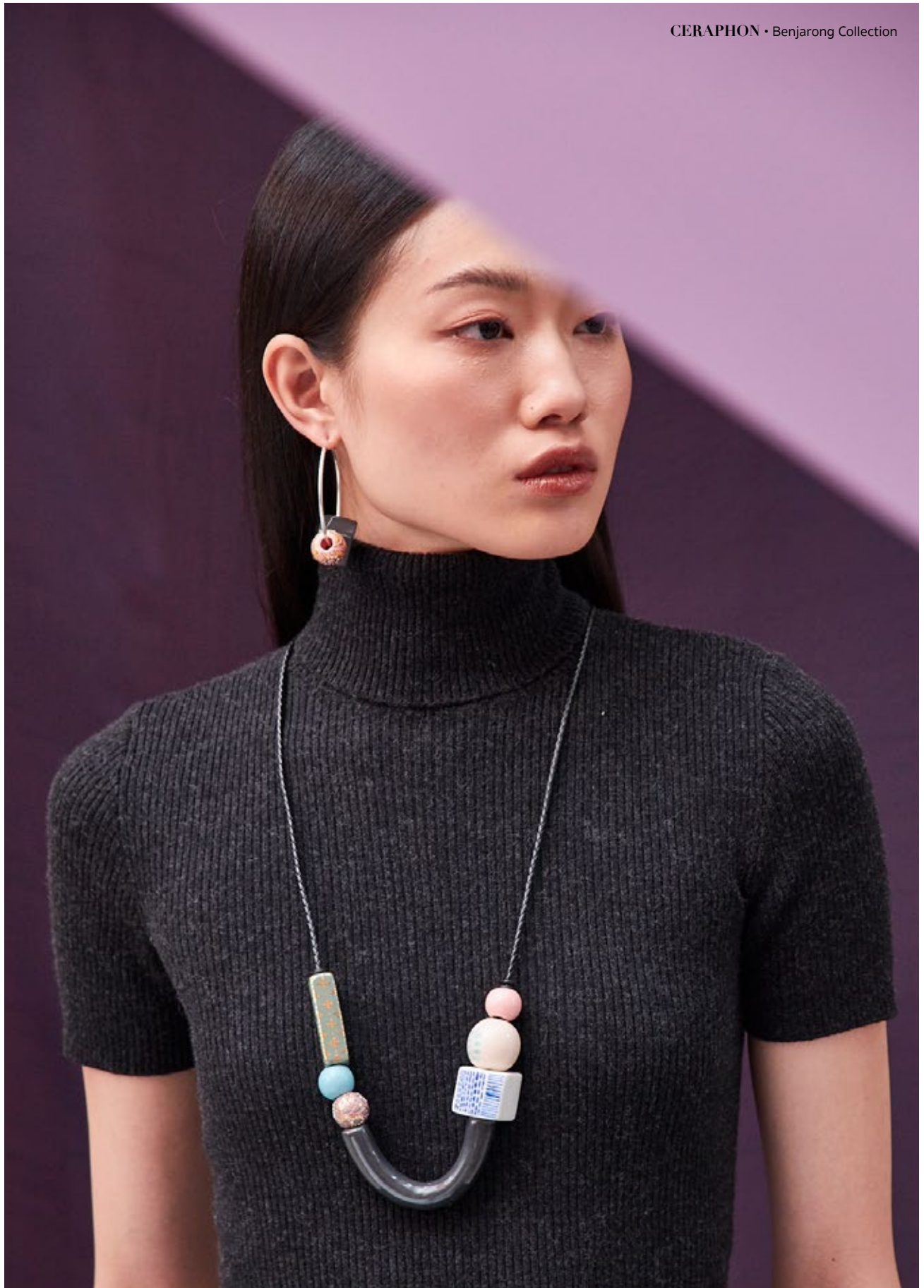
0909512630

Facebook : Ceraphon Jewelry | Instagram : @ceraphon_official | LINE : @ceraphon
ceraphon@gmail.com

CERAPHON • Benjarong Collection

CERAPHON • Benjarong Collection

CERAPHON • Benjarong Collection

ฟูลามะ

โลกวิทยา ในชีวิตช่างฝีมือ

เรื่อง – กานต์ชนิต พันธุลี

ภาพ – อติศร์ สมบุญสา

ผู้ให้สัมภาษณ์ – คุณชูเกียรติ บุญเรืองและงามจิตร อุดมสุนทรสกุล

จากบทเครื่องหนังที่ขายไม่ได้เพราะกีดสายกับเจ้าอื่น มาสู่แบรนด์ที่เกิดจากการทดลองย้อนกรรมใส่หนังวัว ผลที่ได้คือเครื่องหนังฝีมือเนียบแต่แหวกทางออกมาจากคนอื่นทันที เพราะใครๆ ก็ย้อนกรรมใส่ผ้า

...

ชูเกียรติ บุญเรือง หรือคุณจิ๊ก เกิดที่เชียงใหม่และเรียนที่นั่นจนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากนั้นมาอยู่กรุงเทพฯ กับพ่อแม่ตอนเช้าไปฯ เพื่อเรียนการออกแบบผลิตภัณฑ์และต่อที่เพาะช่างในสาขาเดิม ที่นี้คุณจิ๊กได้เจอเพื่อนร่วมห้องอย่างคุณอู๋ งามจิตร อุดมสุนทรสกุล ผู้หญิงที่โตในเยาวราชโดยที่คุณแม่เป็นคนโคราชเช่นเดียวกับแม่ของคุณจิ๊ก

“ตอนเรียนผมชอบจิวเวลรี่เพราะเป็นคนชอบทำงานชิ้นเล็กๆ แต่มีมูลค่ามาก ส่วนเรื่องเครื่องหนังนี้ไม่ได้ทำอะไรกับมันเท่าไรเลย” “ส่วนอู๋โตที่เยาวราช สนใจงานประดิษฐ์ตั้งแต่เด็ก ศิลปะเป็นวิชาเดียวที่มีความสุข จบมัธยมศึกษาปลายก็ไปเข้าเพาะช่างอย่างที่ตั้งใจ งานหนังก็เจอครั้งแรกที่นั่น ชอบตั้งแต่ตอนนั้นว่ามันเป็นรูปเป็นร่างดีนะ ขายได้นะ ในขณะที่ของอื่นๆ อยู่คิดว่าจะเน้นสวยมากกว่าการใช้งาน” หลังจบเพาะช่างทั้งคู่เริ่มทำงานบริษัทญี่ปุ่น ทำได้แค่ไม่กี่เดือนแล้วก็รู้ว่าไม่ใช่ หลังออกจากบริษัทญี่ปุ่นทั้งคู่มีโอกาสเข้าไปทำงานในธุรกิจออนไลน์ซึ่งกำลังโตพรวดพราด และจากงานธุรกิจออนไลน์นี้เองที่ทำให้คนทั้งสองได้รู้เห็นกระบวนการและปัญหา เกิดความรู้สึกว่าของแบบนี้ยังไม่ตอบโจทย์ การได้พูดคุยตัวต่อตัวเป็นสิ่งที่น่าจะเหมาะกับพวกเขามากกว่า

อยู่ไม่นานก็รู้ว่าไม่ใช่อีกเช่นกัน สองคนออกมาตั้งหลักใหม่โดยให้คุณจิ๊กหันมาทำเครื่องหนังเต็มตัว ในขณะที่คุณอู๋ยังทำงานประจำอยู่ช่วงปี 2557 เป็นการเริ่มต้นซื้ออุปกรณ์และฝึกมือไปเรื่อยๆจนได้เป็นกลุ่มก่อนไปออกงานที่ศูนย์สรรพสินค้าเกือบจะนอกเมืองแห่งหนึ่ง แต่ปรากฏว่าขายของไม่ได้สักชิ้น จากงานครั้งนั้นเพียงครั้งเดียวทั้งคู่ก็รู้ว่าต้องทำอะไรสักอย่าง “วันหนึ่งไปเห็นเพจของ SACICT ซึ่งรับสมัครเรียนเทคนิคงานฝีมือหลายๆ อย่าง ด้วยความที่เราว่าอู๋ก็เลยตั้งใจว่าจะลุยเรียนของพวกนี้ดู เรียนฟรีนะแต่ต้องเดินทางไกลด้วยรถมอเตอร์ไซด์ไปกลับ” สองคนเรียนอย่างจริงจังมาจนครบระยะเวลา 4 เดือน มีเพื่อนพี่น้องร่วมชั้นที่รวมตัวกันอยู่ในกลุ่มไลน์จำนวนหนึ่ง พวกเขาเหล่านั้นแบ่งปันผลงานและชักชวนกันทดลองอะไรใหม่ๆ คุณจิ๊กคุณอู๋ก็เลยอยากลองย้อนหนังด้วยสีธรรมชาติ พลางนึกถึงคำของครูคนหนึ่งที่เคยลองแล้วแต่ยังไม่สำเร็จ “ไม่เคยรู้จักการย้อนกรรมเลยแต่คิดได้ก็ลงมือ ฝึกถูกอยู่เป็นเดือนถึงจะยอมติด”

“บางคนซื้อเป็นกองทั้งที่ราคาแต่ละชิ้นมันก็สูง แต่พอว่าเรื่องราวของเรามันมีค่า จากคนที่เคยซื้อแค่ชิ้นเดียวเขาก็กลับมาซื้ออีกเรื่อยๆ เหมือนกลายเป็นกลุ่มคนกลุ่มเล็กที่เข้าใจกัน ตรงนี้แหละเป็นความสุข”

งานแรกของนักทดลอง

จุดเริ่มต้นจากการทดลองและอดทนกันในกลุ่มไลน์ทำให้ได้ออกงานครั้งแรกที่ Little Tree Garden เนื่องจากเจ้าของร้านซึ่งเป็นหนึ่งในนักเรียนคลาส SACICT เห็นว่า ‘ทุกคนมีของ’ นับเป็นครั้งแรกที่ไปด้วยชื่อฟูลาแม่และในงานนั้นขายของได้เกือบหมื่น แถมยังมีแมวมองชักชวนให้ไปออกงาน IICF 2016 ซึ่งจากงานนั้นก็มีการนัดทำหรือศูนย์การค้าหัวใหญ่ๆ มาจับให้นำสินค้าไปวางขาย

ฟูลาแม่เริ่มต้นแบรนด์ด้วยสินค้าไลฟ์สไตล์ที่มีทั้งวัสดุเป็นผ้าและหนัง แต่เทคนิคหลักของทั้งคู่คือการย้อมสีธรรมชาติ ปัจจุบันนี้ทั้งสองใส่ใจกับรายละเอียดหลังบ้านมากขึ้น เช่น การทึงสีย้อม ต้องปล่อยให้แห้งเพื่อเตรียมนำตะกอนนั้นไปใช้ต่อ ตัวชี้เป้าใช้ชี้เป้ากล้วยปิ้ง เพราะไม่ต้องการเผาถ่านใหม่ นอกจากนี้ตัวชี้เป้ากล้วยปิ้งยังมียางกล้วยที่หยดใส่ซึ่งกลายมาเป็นปฏิกิริยาที่ดีในการย้อมสี ถ้าต้องใช้พืชเป็นวัตถุดิบก็พยายามใช้พืชตามฤดูกาล ตอนนี้มีมอร์แดนท์ (สารช่วยให้ติดสี) ตัวหลักคือน้ำหมักจากน้ำข้าวข้าว

ก้าว+กระโดด

เหมือนจุดติดแล้วไฟลาม ภายในเวลาราว 4 ปี ฟูลาแม่กระโจนใส่อะไรใหม่ๆ ถี่ขึ้น เช่น การไปแข่ง Thai Designer Academy “ซึ่งสุดท้ายเราใช้เทคนิคจากที่ทำกระเปาะนี้แหละมาเอาชนะคนอื่น ถ้าใครรองานแพชั่นจากฟูลาแม่ก็ต้องบอกว่ากำลังพัฒนาอยู่ ยังไม่ได้วางขาย ใจเราตั้งใจให้มีอะไรเคลื่อนไหวทุกปีเหมือนกันนะ”

อยากมีป่าเป็นของตัวเอง ทำงานศิลปะ มีวัตถุดิบไว้ใช้งานเอง ไม่ต้องซื้อจากคนอื่น สูดอากาศหายใจได้เต็มปอด เหล่านี้คือความฝันของคุณจิ๊กคุณอยู่ซึ่งก็เป็นความฝันของฟูลาแม่ด้วย “ดูไว้ว่าจะไปใช้ชีวิตที่โคราช บ้านผมมีป่าดั้งเดิมอยู่หนึ่งผืน ส่วนที่บ้านอยู่มีอีกผืน ซึ่งเราตั้งใจจะปลูกป่า เราจะมีบ่อน้ำซึ่งมีตะกอนดินทับถมมานานหลายสิบปีเป็นวัตถุดิบชั้นดีให้กับงานย้อมสีธรรมชาติ ข้อมูลพวกนี้ตามเน็ตไม่ค่อยมีหรอกเพราะเป็นสูตรใครสูตรมัน อาศัยถามจากอาจารย์ จากชาวบ้านที่เราได้พบเจอ อย่างมีชาวบ้านคนหนึ่งเขาบอกว่าชายกางเกงไปเสียดกับหญ้าหรือต้นไม้มาเลยเป็นสีม่วงๆ แดงๆ เราก็ตามหาว่าต้นนั้นใบนั้นมันคืออะไร หรืออย่างการสังเกตดินที่หนึ่งเห็นว่าสีแดงเข้มมาก เลอะเลื้อยก็ซักไม่ค่อยออก เลยลองเอามาใช้กับงานดู” มาถึงตรงนี้คงต้องอธิบายเพิ่มเติมเล็กน้อยว่าในโลกของการย้อมสีธรรมชาตินั้นอะไรก็เกิดขึ้นได้ ไม่มีอะไรที่ควบคุมเบ็ดเสร็จหนึ่งสองสามสี่ได้ แม้แต่ลมหรือแสงที่เปลี่ยนไปเพียงเล็กน้อยก็มีผลกระทบ และทุกอย่างในโลกนี้สามารถนำมาใช้เป็นวัตถุดิบ ดังที่เราอาจได้เห็นชาวบ้านบางที่ใช้น้ำต้มมดแดงหรือน้ำต้มเหล็กขึ้นสนิมมาเป็นมอร์แดนท์ บางคนบ่นพร้อมหัวเราะให้เราฟังว่าเขาเคยใช้ต้นนนทรีแล้วได้สีทองสวยที่สุดในชีวิต แต่ไม่ว่าจะพยายามเท่าไรก็กลับไปเจอทองแบบนั้นไม่ได้สักที เพราะการย้อมสีธรรมชาติคือโลกวิทยาศาสตร์อย่างที่เรานึกไม่ถึง

FULAME

THE WORLD OF SCIENCE IN ARTISANS' HAND

Word – **Ku Pantulee**

Photos – **Adit Sombunsa**

Interviewee – **Jig Chukiat Bunrueang,
Oui Ngamchit Udomsunthronsakul**

FROM A LEATHER EXPERT THAT ARE LOSING SALES BECAUSE IT WAS SIMILAR TO OTHER BRANDS TO A BRAND THAT EXPERIMENT WITH INDIGO DYES ON COW LEATHER. THE RESULT WAS A SKILLED LEATHER WORK WITH A TOUCH FOR DIFFERENCE BECAUSE EVERYONE ELSE WAS WORKING WITH FABRIC.

Chukiat Bunrueang or Khun Jig was born in Chiang Rai where he studied until the end of Middle School before moving to Bangkok with his parents to student his diploma school to design products before continue to study the same field at a higher level, This was the place where Khun Jig met his classmate name Khun Oui-Ngamchit Udomsunthronsakul, the lady who would brought up in Yaowarat but their mother shared the same origin city of Korat.

“As a student, I loved jewelry because I enjoyed working with small items with great value. I wasn’t really into leather,” he says.

“I grew up in Chinatown and I’ve always been into crafts since I was little. Art was the only subject I enjoyed. After finishing high school, I went to Poh Chang College of Arts & Crafts as I’d intended. It was my first time working with leather, and at the time I knew I liked it. It was something tangible and something that could sell, while other things were mostly more aesthetic than functional,” Oui says.

After college, they worked in a Japanese company, but after a few months they realized it wasn’t for them. They left the company and began doing an online business during the boom of ecommerce. It was then that they learned the process and challenges of an online business, and felt that the business was not really suitable for them. They preferred something face-to-face. But after having given it a try, it did not feel right either.

They both started over with Jik working on leather while Oui got a full time job. In 2014, Jik began buying new tools and working on his skills until he had enough products to sell at a shopping mall in outer Bangkok. He could not sell a piece. He instantly knew he had to do something about it. *“One day, I saw on SACICT page and saw programs for various skills. We had free time at the time so we decided to go for it. The programs were free, but we had to travel quite a distance on my motorcycle.”*

“SOME CUSTOMERS BOUGHT A PILE OF PRODUCTS EVEN THOUGH EACH PIECE IS QUITE EXPENSIVE. THIS MEANS OUR STORIES ARE APPRECIATED. SOME RETURN TO BUY MORE PIECES, AND THESE CUSTOMERS FORM A SMALL CIRCLE OF PEOPLE WHO UNDERSTAND EACH OTHER. THAT’S THE BEAUTY OF IT.”

They spent four months honing new skills and met new classmates through the program. The group connected via LINE and shared their ideas, encouraging each other to try new things. Jik and Oui came up with an idea to use natural dye on leather. One of their teachers had actually told them about having given it a try but not yet succeeded. “We had no knowledge about indigo dye, but we went ahead with the idea. It took months to actually get it right.”

The first experiment

It all began with experimenting with ideas and sharing the results with the said group of friends. One thing led to another, and eventually Jik and Oui decided to sell their products at Little Tree Garden, whose owner was one of the SACICT class’s students. The owner believed that everyone had a gift, and that was the first time Jik and Oui sold their products under the brand FULAME’. That time, they made over 10,000 baht, and attracted some people who invited them to join IICF 2016. Big retailers and shopping malls also contacted them to sell their products.

FULAME’ began with lifestyle products made from natural-dyed fabrics and leather. Jik and Oui pay attention to details, such as letting the dye settle in order to reuse the residue, or using char from grilled bananas so they don’t have to burn new coals. Char from grilled bananas also contains banana sap which creates a nice effect in dyeing. For their plant ingredients, they use seasonal plants. Their main mordant is made from fermented rice water

A giant leap

Soon, the brand was on fire, and within only four years, FULAME’ was full of new ideas. They joined Thai Designer Academy. *“We won because of our techniques that we use on our bags. If you’re expecting fashion products from FULAME’, it’s in the making and not yet ready for sale. We actually want to have new things every year.”*

They want to have their own forest, do art projects, grow their own materials so they don’t have to buy, and breathe in fresh air. These are their dreams, and FULAME’s dreams as well. *“We’re thinking about moving to Korat. My home there has a forest, while Oui’s also has one. We want to grow a forest together. We want to have a pond with rich soils that can be used as natural dyes. You can’t really find these things online - it’s a secret recipe. You can ask from masters and locals. A villager once told me that his pants rubbed against a type of grass and there’s a purple stain on it, so we tried to find out what that grass was. We saw some really red soil which doesn’t come off when you wash it, so we used it on our products.”* In the world of natural dyes, anything is possible, and there’s no rule. Every element, from wind to sunlight, can affect the color, and everything on earth can be used as a dye. Some people use water to boil ants, while some boil rusty metal to make their own mordant. Some say they used yellow flame tree and got the most exquisite gold color, but can never achieve that result again. Natural dye is pure science.

รู้จักงานของฟูลามะ

1 “คอลเลคชัน Light มาจากแสงที่ส่องผ่านรูผ่านช่องสิ่งต่างๆ แล้วเกิดเป็นเส้นสาย พอขยำให้ยับมันก็เหมือนร่างกายคนเราที่ขยับ รับแสง สร้างมูลค่าเพิ่มให้เศษหนังได้ เทคนิคการทำใหยับนี้ส่วนหนึ่งก็มาจากประสบการณ์ที่เคยผิดพลาด เพราะเวลาเศษหนังโดนความร้อนมันก็บิดงอ มันสอนเราว่าวันหนึ่งมันพลาดแต่วันหน้ามันอาจเป็นงานของเราได้”

2 “ภาพจำของฟูลามะก็คือกระเป๋าโยมคราม เท่าที่เห็นในหลายๆ ประเทศเขาก็มีโยมครามติดลิ้นจี่นะ แต่จะโยมเป็นสีพื้น ในขณะที่ของเราทำลวดลายหรือสร้างจังหวะจะโคนให้เกิดขึ้นบนพื้นหนังได้ด้วย เหมือนมันมีชีวิตอยู่จริง”

3 “การย้อมสีอะไรก็ตามแต่จะดูว่าสวยไม่สวยต้องทดลองย้อมผ้าดูก่อน เลยได้เสื้อผ้าฝ้ายย้อมสีเป็นลายโน้นลายนี้ขายคู่ไปกับกระเป๋าหนังโยมครามด้วย หลังๆ มาใช้เทคนิควาดด้วยยางไม้ ใช้ยางสดจากต้น พูกันวาด ดินที่ใช้เป็นมอร์แดนก็เป็นดินจากหลายพื้นที่ซึ่งให้ผลต่างกันไป สีเข้มๆ มักมาจากดินโคราช สีอ่อนๆ มักมาจากดินแถบเชียงใหม่”

4 “เราไม่กล้าทิ้งเศษเพราะมันทั้งย่อยสลายยากและก็เป็นต้นทุนอย่างหนึ่ง เลยมาทำเป็นสินค้าชิ้นเล็กๆ เช่น เข็มกลัด แหวน ต่างหู กระเป๋าใส่เหรียญ บางทีมีมูลค่ามากกว่าหนังเรียบๆ ด้วยซ้ำ”

...

Know the work of Fulame

1 “Light Collection is inspired by light shining through small openings and forming lines. It’s like

how our body’s movement interacts with light. We add value to scrap leather. The wrinkling technique actually came from a mistake - when in contact with heat, leather shrinks and bends. It has taught us that a mistake can be a signature.”

2 “The image of FULAME’ is our indigo dyed bags. There are indigo dyed leather bags in other countries, but they are mostly in plain colors, while ours have patterns and rhythms, making our leather feel more alive.”

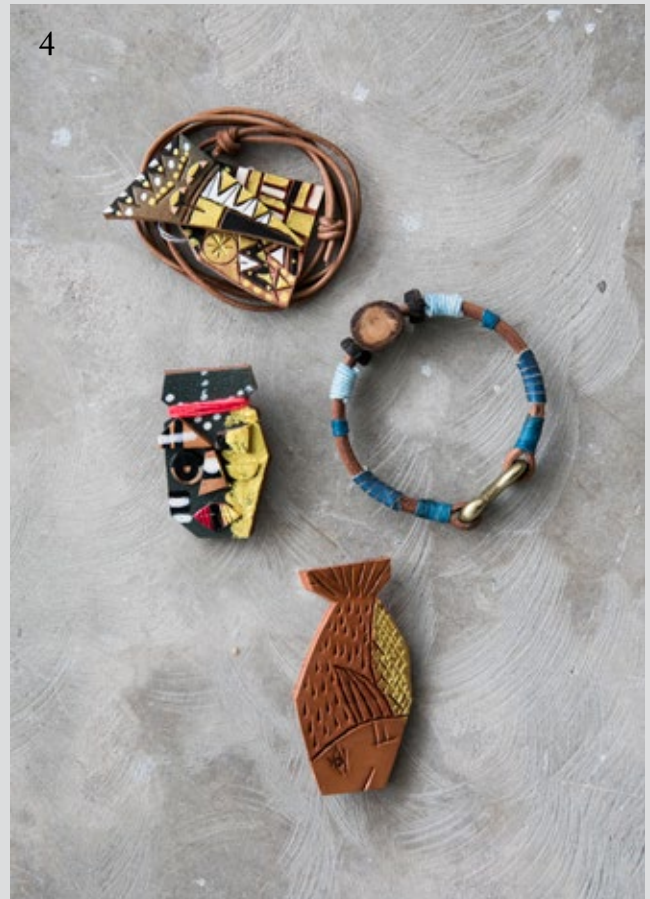
3 “To dye anything, you have to test it out on fabrics, so we have cotton T-shirts in different patterns which we sell alongside our indigo dyed leather bags. Recently we’ve been using tree resin to draw on our products. We use mordants from different provinces to create different effects - dark colors are mostly from Korat and light colors are from Chiang Mai.”

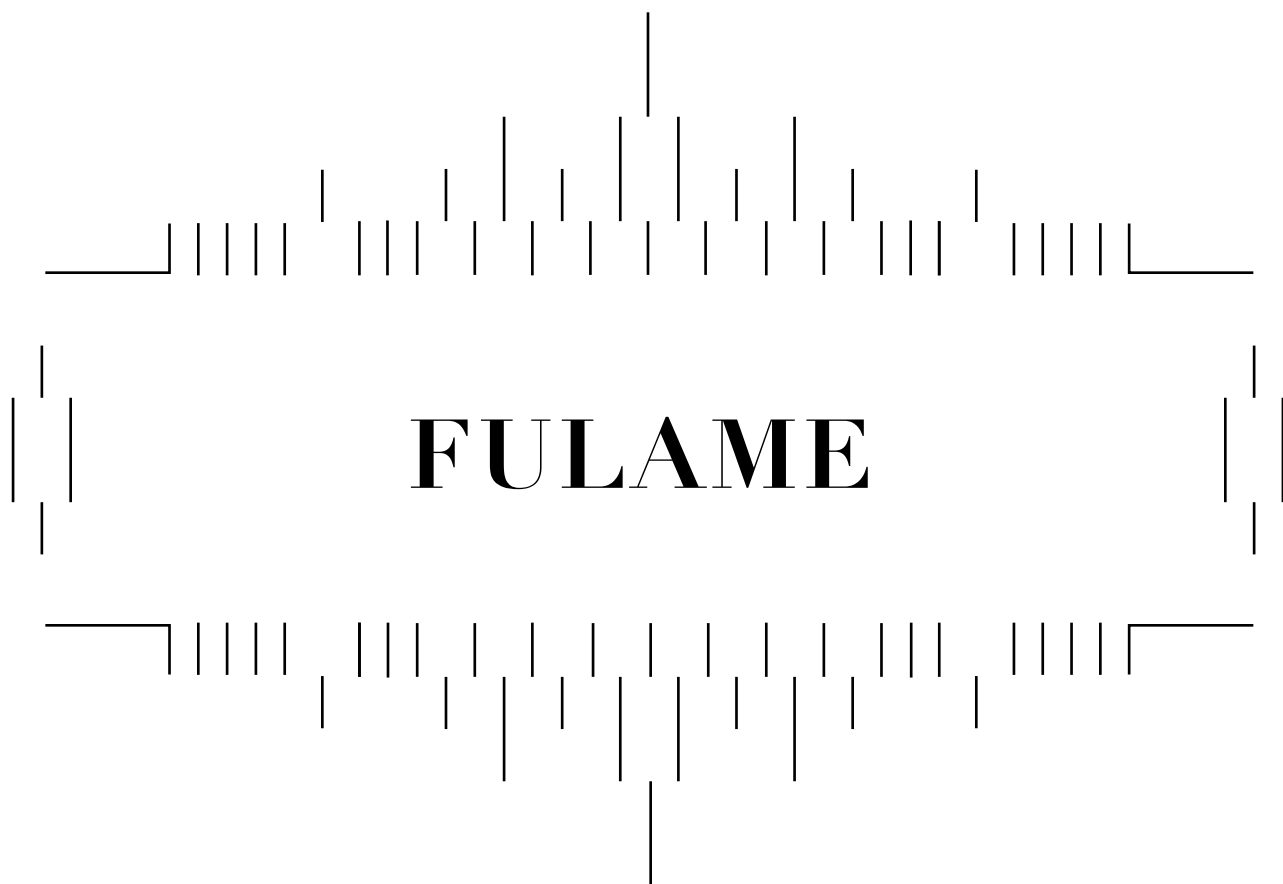
4 “We don’t throw scraps away because they are not biodegradable and they can actually have value. We use our leather scraps to create smaller goods like pins, rings, earrings, and pouches. Sometimes they end up having more value than before.”

0971924716, 0884838300

Facebook : fulame | LINE : ouii_ii

ouii_ii@hotmail.com

FULAME • เข็มกลัดหนังรูปสัตว์ • สร้อยคอและกำไล • เตรีสเขียนลาย

FULAME • เข็มกลัดหนังรูปสัตว์ • เสื้อและกางเกงขี้นลาย

FULAME เข็มกลัดหนังรูปสัตว์

FULAME • 105A

FULAME • เข็มกลัดหนังรูปสัตว์ • ทางเทงผ้าเชียนลาย

จูนุ่ เจนเสน

ใตๆ ในโลก
ล้วนรวมมิตร

เรื่อง – กานต์ชนิด พันธุลี

ภาพ – อติศรี สมบุญสา

ผู้ให้สัมภาษณ์ – คุณเบญญาภา เจนเสน

จากชีวิตงานทำมือซึ่งเริ่มจากของเล็กๆ น้อยๆ ที่ขยายใหญ่ขึ้นเพราะเบื่อการถ่ายรูปสินค้าที่บ้านเทิ่งกว่านี้ไม่ได้ และใส่ความแพนซีในหัวคนทำลงไปไม่ได้มากพอ มาเป็นผลงานเยอะสิ่งทีใครานี้สามารถไปหยิบไอเดียของทั้งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มาตีรวมให้มันขึ้นได้

...

จูนุ่-เบญญาภา เจนเสน โตที่สันกำแพงดินแดนเชียงใหม่ มีญาติอีก 3 บ้านทำธุรกิจงานหัตถกรรม และบ้านของเธอเองก็ทำธุรกิจเซรามิก คุณพ่อควบคุมการผลิตทั้งหมด ทั้งคิดทั้งทดลอง คุณแม่ดูแลเรื่องการขาย ส่วนน้องสาวก็เป็นเพื่อนไว้วางใจด้วยกัน มีตัวประกอบคนสำคัญเป็นคณะทัวร์ที่มาลงเกือบทุกวัน ทำให้ได้ทักทายชาวต่างชาติอยู่ไม่ขาดสาย

“งานฝีมือต่างๆ เริ่มที่คุณพ่อ หัดทำพวกกุญแจขายก็มีคุณพ่อพาไป อยากทำว่าพ่อก็หาไม่ไผ่มาพาทำ แต่ถ้าระดับจริงจังขึ้นจะเริ่มจากการเรียนที่ ฟิงครัดน์ โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนเล็กๆ ที่เน้นศาสนาพุทธ วัฒนธรรม กิจกรรม แต่ขณะเดียวกันก็ไม่หย่อนวิชาการเราโตมากับทั้งเปียโน ทั้งศิลปะ แต่ก็มีทั้งกองทราย ทั้งปั้นต้นไม้ คือมีทั้งเรียบร้อยสะอาดกับสกปรกธรรมชาติ จำได้ว่าสิ่งที่ชอบสุดๆ คือวิชาสายกิจกรรมอย่างพลยะ ทำอาหาร หรือ การเกษตร วัฒนธรรมล้านนาก็มีส่วนสำคัญมาก เราเป็นคนชินกับการใส่ชุดพื้นเมืองจากทั้งโรงเรียนและจากการไปวัดกับคุณยายเป็นประจำ”

“พอเราชัด คนชอบงานเรามันจะชัด อย่างตอนขายคอลเลกชัน กระต๊อบ ตอนแรกๆ นี่มีงานหนึ่งคนจีนซื้อไปใบเดียวแต่กลับมาเอาอีก 7 ใบ เลยรู้สึกว่ามันไปได้นะ”

จูเนียร์จูโน่

โลกของคุณจูโน่ใหญ่ขึ้นเมื่อเปลี่ยนไปเรียนสายวิทย์ช่วงมัธยมปลายต่างๆ ที่ไม่ใช่ทาง เด็กครึ่งห้องอยากเป็นหมอ ส่วนอีกครึ่งอยากเป็นวิศวกรแต่ด้วยกลุ่มเพื่อนทั้งนอกห้องในห้องและความสนใจหลากหลาย ทำให้ทั้งเซ็นทรัลลาดสวนแก้ว บีบอย ไอซ์สเก็ต สเก็ตบอร์ด และการขับซิมูเลเตอร์คอส เป็นประสบการณ์ของช่วงวัยนั้น และสิ่งหนึ่งที่มีส่วนสำคัญกับตัวเธอทุกวันนี้ก็คือการเป็นคนชอบน้ำ ทั้งสระว่ายน้ำ น้ำตัก น้ำทะเล ฯลฯ

“เรานึกว่าตัวเองชอบวาดรูปเลยไปลงเรียนจริงจัง ทำให้รู้ตัวว่าไม่ชอบ เพราะมันต้องเหมือนเป๊ะๆ โดยที่เราเองเป็นคนจินตนาการมากเกินจะทำอะไรที่เหมือนจริง สุดท้ายก็ได้สนุกกับชีวิตที่วิจิตรศิลป์นะ แต่ว่าแค่ปีเดียว จากนั้นมาเข้าแพชั่นของคณะมัณฑนศิลป์ซึ่งเปิดเป็นปีแรก ใจคืออยากเรียนไปทำชุดว่ายน้ำ ตอนนั้นเหนื่อยแต่ก็สนุกเรียนไปทำงานไป สอนศิลปะเด็กบ้าง ไปช่วยคณะจิตรกรรมซึ่งเขามีงานหรือฟิโนนนี่อยู่เรื่อยๆ บ้าง แต่พวกนี้แหละกลายเป็นที่ฝึกทักษะของเรา เพราะเขาทำงานกับหลายวัสดุหลายเทคนิค เรซินเอเย่ ไฟเบอร์เอเย่ เหล็กเอเย่ นี้อตเอเย่ เราได้ฝึกมือ ได้สนุกไปกับทักษะการประดิษฐ์ของพวกเขาและก็มีรายได้ด้วย การเป็นคนชอบทำงานมือของเรามันก็ชัดขึ้นและคล่องขึ้น”

หลังเรียนจบ สถานที่ทำงานที่เลือกสมัครมีตั้งแต่ชลบุรียันกระบี่ เพราะอยากอยู่ทะเล ท้ายที่สุดได้อยู่พักอยู่กับบริษัทสปอร์ตแวร์ที่อยากเปิดแบรนด์ใหม่ แต่ก็ปิดตัวเองลงในปีแรกที่จูโน่เข้าไปทำ “ยุบแล้วเราก็ต้องไปทำการตลาดของแบรนด์อื่นที่เราเข้าไป แต่ก็เป็นประสบการณ์ขั้นดี เพราะเราได้เรียนรู้ว่าแบรนด์จริงๆ เขาเข้ากับเรื่องแบรนด์ถึงขนาดไหน อยู่สักพักก็กลับเข้ามาอยู่กรุงเทพฯ กับงานฝ่ายขายให้บริษัทสื่อสิ่งพิมพ์ที่หนึ่ง สิ่งที่ได้คือความกดดัน เพราะเราทำไม่ได้ แต่เป็นความกดดันที่ทำให้หันกลับมามองตัวเองว่าแล้วจะทำอะไรดี เออ ก็คงต้องทำของตัวเองมั้ง นั่นแหละเลยเริ่มทำเครื่องประดับขายที่งาน NAP ปี 2015 เป็นเงินประกอบกับหีน แต่ความสามารถเรามีจำกัดและยังไม่กล้าฉีกแนว”

เบญญาภาชานมิกซ์

ด้วยความที่เป็นคนทำจิวเวลรี่ใส่เองมาตลอดอยู่แล้ว จุดเริ่มจุดแรกของคุณจูโน่ เจนเสน จึงหยิบเอาของประเภทนี้ออกมาเล่น และตั้งแต่ปี 2015 ก็เป็นจิวเวลรี่มาลึกลับจนเริ่มรู้สึกว่าใกล้ถึงทางตัน การถ่ายรูปสินค้าได้แต่มุมเดิมๆ ซ้ำไปซ้ำมา สร้างสรรค์อะไรแปลกแหวกคอกไม่ค่อยได้ และที่สำคัญคือ เมื่อเจ้าตัวบอกว่าของเล็กๆ พวกนั้น “ใส่ความเยอะของเราไม่พอ” การขยายดินแดนจึงเริ่มขึ้นแรกคือการทำกระเป๋าแบบมีไอเดียขึ้นพื้นว่า ‘ทำที่มีสีเขียวๆ’ กลับไปหาวัสดุที่นึกได้ว่าเคยใช้แล้วชอบและชุดของเก่าเก็บเดิมๆ ที่เคยซื้อไว้เพราะงานดีขึ้นมาใช้ “แต่พอเราจะจริงจังกับการเป็นแบรนด์ การทำอะไรให้มันขึ้นนะยังไม่พอ คอนเซ็ปต์หรือแนวทางมันต้องชัดขึ้น ไม่ใช่การสนใจแค่ความเป็นแบรนด์ แต่อยากให้ทุกชิ้นมันแสดงถึงรูปแบบการใช้ชีวิตของเรามากกว่า ไม่ใช่นำเสนอแค่ของ แต่ตัวตนของเราต้องถูกนำเสนอให้ชัดด้วย ตอนนั้นเราเลยเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น ใส่ไหมบ้าง ใส่กางเกงสะดอบ้าง คนก็จำคาแรกเตอร์ของเราได้” จูโน่ เจนเสน เล่า

จูโน่ เจนเสน จึงเป็นการประกอบ เป็นการรวมมิตร เป็นการหยิบไอเดียที่ว่า ‘ไทยๆ ในโลกล้านอนิจจัง’ ขึ้นมาเล่า มีหนังสือเล่มหนึ่ง (ไทยๆ ในโลกล้านอนิจจัง) ที่ช่วยย้ำไอเดียนี้ให้คุณจูโน่กล้าไปในทางที่อยากไป หลังจากไปเจอกับเพื่อนที่บูทในงาน International Innovative Craft Fair 2016 คุณจูโน่ก็สมัครเข้าเป็นสมาชิก SACICT และงานล่าสุด Craft Bangkok 2019 แบรนด์ของเธอก็เป็นทีกล่าวถึงมากขึ้น “ตอนแรกเราก็คิดจะทำอะไรไทยๆ แต่คิดไปวาดไป วางแผนไป ก็เห็นว่ามันจะต้องดันเข้าสักวัน เรามองว่าศิลปะวัฒนธรรมคือการหยิบยืมและถ่ายทอดต่อกันและกัน หลายอย่างไอเดียเดียวกันแต่เปลี่ยนฟอร์ม หลายคนที่คงคิดแบบนั้น เราเลยขยายไอเดียของแบรนด์ไปเป็นการผสมกลิ่น ความทรงจำ ความงาม ความสนุก ความช่างคิด จากหลากหลายวัฒนธรรมให้มาอยู่ด้วยกันให้ดีและให้ได้”

JUNO JANSSEN

WORLD OF MIXTURES

Word – **Ku Pantulee**

Photos – **Adit Sombunsa**

Interviewee – **Juno-Benyapa Janssen**

FROM A LIFE OF SMALL CRAFTY HANDMADE PRODUCTS TO SOMETHING BIGGER BECAUSE OF THE LACK OF INTEREST IN TAKING BEAUTIFUL AND EXCITING PHOTOGRAPHY AND THE LACK OF ABILITY TO POUR IN CREATIVE IDEAS INTO TINY ITEMS CAME A PRODUCT THAT IS ABLE TO COMBINE THE FUN IDEAS SOUTHEAST ASIAN TOGETHER.

Juno-Benyapa Janssen at Sun Kampang, Chiang Mai along with the three houses full of cousins who are experts in handicraft business and her own family experts in the ceramic business. Her father is responsible for controlling all of the production from thinking process to experimenting products and her mother takes the responsibility of the sales. Meanwhile, Khun Juno's sister is her friend but the key factors in her life would be the visits from foreigner tour groups that would drop by every single day.

“Various crafts always started with my father. When I made my first keyrings he would be the one helping me find a way to sell it. When I wanted to make kites, my father would be looking for bamboo for me. But in a more serious note, I started school at Pingkarattana which is a small school that emphasizes on religion like Buddhism, culture, activities, but at the same time academically strict. I grew up with both art and piano. There would be sand piles and trees for me to climb on; neat and clean as well as getting dirty with nature. I remember that my favourite would be classes like Physical Education, Home Economics or Farming. Lanna Culture was also a great importance like wearing the tradition gowns to school and temples has always been a part of me.”

Junior Juno

Khun Juno's world became bigger when she has to switch to a Science program in high school even though it is not her ways. Half of her classmates want to be a doctor and the others wanted to be engineers but since her friends from both in the classroom and out where from different background with different passion she

“WHEN WE ARE CLEAR, THE PEOPLE WHO ENJOY OUR WORK WILL BE MORE VISIBLE LIKE MY RICE BASKET COLLECTION, ONE CHINESE BUYER BOUGHT ONE PIECE BUT CAME BACK TO TAKE 7 MORE. THAT WAS WHEN I KNOW THERE’S A WAY”

had her childhood filled with Central Kad Suan Kaew, B-Boy, Ice skating, Skateboard and Motocross driving. The most important element to her, however, is water whether it was swimming in the pool, the waterfall or the sea.

“I thought I enjoyed drawing so I took a class in drawing seriously. But that was when I realized that I didn’t like it because it had to come out looking the same even though I am an imaginative person. In the end, I had enjoyed the Fine Arts for a year and then I moved into the Faculty of Decorative Arts for Fashion Design, my heart longs to design swimsuits. Studying there was fun but tiring because I studied as well as work at the same time. I would teach kids and then I would go help out at the Faculty of Fine Arts making props. This is when I learn all my skills because they use so many techniques from Resins, Fibre to metal including its nuts and bolts. I use that opportunity to train my hands to make their inventions and also earns from it. I love working with my hands and that made everything more clear to me.”

After graduating, Khun Juno started applying for jobs from Chonburi all the way to Krabi because she wanted to be near the water and the sea. In the end, a sportswear company in Pattaya recruited her even though it closed down in the first year while Khun Juno was there. “After it was closed down, I had to do marketing for the other brands that the company imported but it was a great experience for me because I realized how important branding is in the real world. I worked there for a while before coming back to Bangkok to work for a Sales department for a publishing company. During those time I thought I have to create something for myself so I started making jewelry to sell at NAP in 2015. The jewelry were made from stone but I didn’t have enough skills and was not yet able to think outside the box.”

Mixing with Benyapa

Because she has always made her own jewelry, the beginning for Khun Juno Janssen was to put all these things together. From 2015, the jewelry making was coming to a stale. When Khun Juno has to take pictures of the pieces it would always be at the same angle and there was nothing interesting or creative about it. She claims that those pieces ‘**couldn’t contain her attitude**’. This began the expansion into making handbags with the ideas to ‘use lots of colours’, she would go back to the materials that she liked and kept hidden. “When I wanted to make this brand more realized, making things more exciting was not enough. The concept and the direction of the brand has to be clearer. I didn’t want the product to just be about the brand but it has to be able to express my lifestyle and myself. At the time I know myself more and I was wearing silk, wearing Thai Fisherman Pants made from cotton. Everyone remember my character.”

Khun Juno Janssen became a boiling pot of ideas including the “**Thai in this world is Impermanent**” from a book she once read convincing her to make something she wants. After joining her friends in exhibiting her work at International Innovative Craft Fair in 2016, she joined SACICT as a member. In 2019’s Craft Bangkok her brand was recognized, “At first I wanted to do something Thai, but the more I think and the more I draw I knew the idea would be saturated and later come to a stale point. I see culture as something that needs to be borrowed and continued. Somethings are based from the same concept and idea but the form and shape changes. I am sure that many people would agree with me. I expanded my ideas for the brand to include memories, beauty, excitement and the multicultural ideas to be combined.

รู้จักงานของจูนี เจนเซน

1 “กระเป๋าคุณแรกที่มาหลังจากพวกเครื่องประดับ เอาลูกปัดอัดฟักันมาใช้เพราะเคยทำงานแล้วถูกใจกับวัสดุนี้ พอเป็นของชิ้นใหญ่ขึ้นเราก็ใส่ความเยอะของเราไปได้เต็มที่เลย เป็นความมันและจัดจ้านที่ก็มีคนชอบตามเราซะด้วย”

2 “แก๊งกระดืบข้าวเริ่มตันราว 2 ปีก่อน เป็นงานที่ทำให้คนรู้จักเราตอนแรกใช้ทั้งกระดืบก็มี แต่หลังๆ ก็ปรับเปลี่ยนเอาบางอย่างออก เอาอย่างอื่นมาผสม เริ่มมีไหม มีฝ้าย เข้ามา มีวัสดุอื่นๆ แซม มีใช้ผ้าที่เราชอบและซื้อเก็บไว้นานแล้วบ้าง การเป็นสหวัฒนธรรมเริ่มชัดขึ้น”

3 “ผ้าเกาะอกอันนี้ทำขึ้นมาให้เป็น Beach Wear นะ สำหรับขายในโรงแรมแบรนด์หนึ่ง โรงแรมเขาชอบงานกระเป๋าของเราเลย ติดต่อมาว่าอยากทำของขายในโรงแรมเขาบ้าง กลายเป็นว่าเข้าทางเลยเพราะโรงแรมอยู่ริมทะเล และแนวคิดเขาก็ตรงกับเรา คือไม่อยากจะให้มีวัสดุสังเคราะห์ในโรงแรม”

4 “โจทย์จากโรงแรมอีกเช่นกัน คราวนี้เราอยากทำอะไรที่เข้าถึงคนได้หลายกลุ่ม ไม่ใช่แค่ผ้าเกาะอกซึ่งอาจจะจำกัดกลุ่มคนไปหน่อย ใช้วิธีย้อมสีคงแนวคิดของโรงแรมเอาไว้เหมือนเดิม”

...

Know the work of Juno Jensen

1 The first collection of the bags uses African beads because I have worked with it before in the jewelry set and I love the material. When the

product is bigger, it was able to contain a lot more of my ideas to be more extravagant and vivid. There are people out there that likes the same things as me!”

2 “Kra-Tip Khao Gang or ‘Rice Basket’ started 2 years ago, it was my work that people recognized. At the beginning I used the whole basket but later develop the shape and combine other items like cotton or other fabric I’ve collected over the years. It was truly a united multicultural piece.

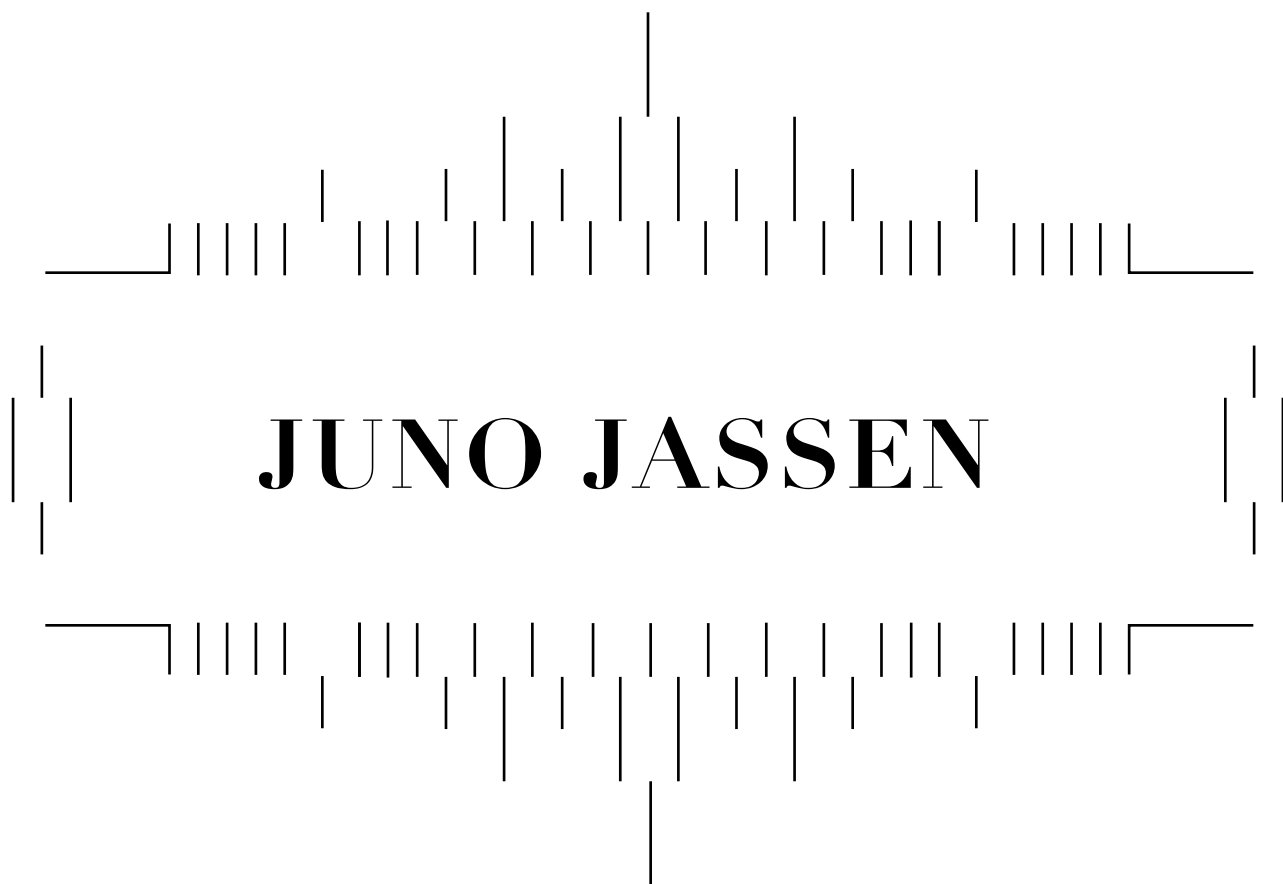
3 “This tank top was made to be a beach wear, it was designed for a hotel brand. The hotel liked my handbag work so they asked me to make merchandises for the hotel. This was a perfect fit for me because the hotel was by the sea and they had the same values and vision to me that they did not want to use any manufacture materials in the hotel”

4 “This was the brief from the hotel that they want a merchandise that can reach many groups of customers and not just a tank top as that is very limited to a certain group. They wanted the same technique used on the fabric.”

0835454171 | junojanssen.com

Facebook : [Juno Janssen](#) | IG : [@junojanssen](#) | LINE : [junojanssen](#)
junojanssen@gmail.com

JUNO JANSSEN • กระเป๋า Sassy Kratip

JUNO JANSEN • กระเป๋าหวายตอก • กระเป๋า Sassy Kratip

JUNO JANSSEN • กระเป๋าหวายตอง • กระเป๋า Sassy Kratip

JUNO JANSEN • กระเป๋า Sassy Kratip

JUNO JANSSEN • หนึ่งชิ้น Sassy Kratip

อิท เทค ทู ทังโก

เก็บทำนองและ
ถ้อยคำมาทำมือ

เรื่อง – กานต์ชนิด พันธุลี

ภาพ – อติศรี สมบุญสา

ผู้ให้สัมภาษณ์ – คุณสุพัตรา และคุณสุภลักษณ์ ศรสรรจง

เรื่องราวจากยุคพยายามทำผ้าย้อมครามและสีธรรมชาติแบบดั้งเดิม ถึงยุคทำชุดว่ายน้ำผ้ามัดหมี่ออกขาย มาสู่ยุคเวิร์สโวลฟ์แฟชั่นที่ตีความ
ลวดลายเอาจากเสียงดนตรีแบบมีชิ้นเดียวในโลกใบนี้

...

เอ-สุพัตรา และ บี-สุภลักษณ์ ศรสรรจง เป็นคู่แฝดซึ่งมีชีวิตส่วนที่เข้ากันได้เป็นการเดินตลาดนัดต้นไม้และของมือสอง ซูเปอร์มาร์เก็ตใน
สถานที่ใหม่ๆ ตลาดผู้ผลิต และพิพิธภัณฑ์ แต่ก็ยังมีลักษณะอันไม่เหมือนกันซึ่งกลายมาเป็น ‘สิ่งที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ด้วยคนคนเดียว’ อย่าง
ทุกวันนี้ สองคนเป็นแฝดไม่ติดกัน แต่มีเรื่องเล่าว่าวันหนึ่งเกิดขัดแย้งซึ่งจับแต่งตัวเป็นคู่ว่า พวกเราไม่เหมือนกัน ขอแต่งตัวไม่เหมือนกันได้
ไหม แต่ผลลัพธ์ที่ได้คือสองพี่น้องดันเลือกชิ้นคล้ายกัน

เทพหน้าเอ

“ตอนมหาวิทยาลัยเอเรียนเอกญี่ปุ่่น เพราะอยากเป็นแอร์โฮสเตสหรือทำงานบริษัทญี่ปุ่่น ส่วนบีเรียนในไทยปี 1 แต่ไม่ค่อยเข้าใจวัฒนธรรม
ที่นั่น เลยตามคำชวนค้าขายของเพื่อนไปเรียนไฟน์อาร์ตที่ต่างประเทศ” หลังชีวิตมหา’ลัยคุณเอทำงานโบรกเกอร์แบบคุณแม่ ส่วนคุณบีไปเริ่มงาน
กราฟิกดีไซน์และท้ายที่สุดก็เป็นอาร์ตไดเรกเตอร์ในบริษัทโฆษณา จุดเปลี่ยนสำคัญเกิดขึ้นเมื่อขณะนั้นคุณบีเริ่มเหนื่อยหนักกับงาน ส่วนที่บ้านทำ
ธุรกิจน้ำดื่มที่จังหวัดชลบุรีซึ่งไปได้ดีจนต้องขยับขยาย “บ๊อออกมาช่วยแม่ ซึ่งตอนนั้นผลตอบแทนดีมาก ทำงานจันทร์ถึงศุกร์แล้วกลับกรุงเทพฯ
สุดสัปดาห์เพื่อไปใช้ชีวิต ไปๆ มาๆ เริ่มรู้สึกตัวว่าความสุขมันไปอยู่ที่งานอดิเรกหมดเลยนี่ วันหนึ่งมีเพื่อนต่างชาติถามว่าทำงานอะไร เราตอบว่า
น้ำดื่ม เขาก็สนใจขึ้นมาเลย พอเราไม่อยากจะคุยต่อเขาเลยถามกลับว่า ‘ไม่ชอบใช้ไหม ไม่ชอบแล้วทำทำไม’ เราตอบว่าได้เงิน เขาถามว่า ‘แล้วมี
ความสุขหรือ’ นั่นแหละคือคลิก เพราะคนไทยจะไม่มีใครพูดกับเราแบบนี้”

“ผ้ามันเป็นวัตถุดิบให้เรา มันไม่ใช่ตัวเรา แต่ตัวเราคือความคิด
แบรนด์ของเราคือความคิดที่ใส่ลงมาในงาน แล้วเราก็ออมรับ
ตัวเองด้วยว่าปักผ้าไม่เรียบร้อย แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า
ทำงานไม่ได้นี่นา”

เทพหน้าบี

คนหนึ่งยังทำงานโบรกกอร์อยู่ ส่วนคนหนึ่งออกมาอยู่บ้านเพราะ
ธุรกิจน้ำมีคนมารับช่วงต่อพอดี จนราวปี 2014 คุณบีไปเจอเรื่องราว
การย้อมครามของแม่ที่ตาแล้วรู้สึกนึกสนุกจึงขอติดตามไปเรียน ทรि
ปนั้นทั้งคู่เรียนรู้ทุกขั้นตอนของการย้อมคราม หลังเริ่มลงมืองานที่ได้
ก็ยังไม่เข้าที่เข้าทาง เรียกว่าเป็น 8 เดือนที่ไม่มีสัญญาณตอบรับ แต่
เพราะมีผ้าที่ย้อมไว้มากเข้า จึงจำเป็นต้องใช้ทักษะเท่าที่มีมาแปรรูป
เป็นสินค้าให้ได้ “ยุคนั้นมีตั้งแต่เอาผ้ามัดหมี่มาทำชุดว่ายน้ำ มีทั้งไป
ออกงานแรกแล้วประเมินกลุ่มลูกค้าผิดมหันต์ ต้องบอกว่าตอนนั้นเริ่ม
ใช้เพลงแล้วนะ ไปเรียนปักผ้ามาด้วย แต่ปักผ้าก็เก้กังจนครูบอกว่า
เป็นเด็กที่แว่น้อยสุด เรียนอยู่ 2 วัน 15 วิธิปัก (Stitch) แต่ก็ยังลืมน
กลับไปขอเรียนใหม่ครูบอกว่า ‘กลับไปทำ 5 ให้ดี ไม่ต้องรู้ถึง 15 ก็ได้’
ซึ่งนั่นก็เป็นคลิกอีกครั้งหนึ่ง ครูขอแค่ทำให้ดี ให้เป็นตัวเอง และ
อย่าหยุด”

เปลี่ยนม้วนใหม่

หลังวนอยู่สักพักเพราะติดกับการออกแบบมากกว่าความชัดเจน
ในแนวคิด ทั้งคู่ก็เข้าสู่วิถีการตั้งกันกลับไปอยู่ในโลกความจริงให้มาก
ที่สุด “มันมีตอนที่เรารู้สึกว่าเราจะใส่เสื้อผ้าของตัวเองออกงาน แล้วเอบอก
ว่าไม่ใส่ เพราะไม่ชอบ ตรงนั้นเลยคิดได้ว่า ‘งั้นก็ทำที่ตัวเองชอบสิ จะ
ไปเอาใจคน 10 คนมันไม่ได้หรอก ใช้ใหม่ แต่ถ้าเราทำตามใจตัวเอง
เราจะมีความสุขและเล่ามันออกมาได้ดี’ ความชัดเจนนั้นก็เกิดขึ้นงาน
ต่อมาเลยคุยกันว่าเราจะต้องเล่าเรื่องให้ได้ภายในโต๊ะเล็กๆ ที่เขา
เตรียมไว้ให้ วิ่งไปหาครูสอนปักให้ปักลงสมุดผ้าเพื่อเล่าเรื่องที่ยาก
เล่า เราต้องเล่าให้ได้ว่ามันมาจากงานปัก สีธรรมชาติ และเพลง” ทั้ง
คู่พูดถึงช่วงที่เข้ามาเป็นสมาชิก SACICT จากการแนะนำของรุ่นน้อง
อีกแบรนด์ที่บอกว่าสามารถไปแลกเปลี่ยนหรือหาความรู้ที่นั่นได้

จนที่สุดก็ได้มีโอกาสเป็นหนึ่งในขาประจำงาน IICF มาตั้งแต่ปี 2016
“ตอนนั้นใช้เพลง *Echoes of Mine* มีแค่เสื้อไม่กี่ตัวที่ปักเสร็จ นอกนั้น
เป็นเสื้อเปล่า วิธีการคือให้ลูกค้าเลือกเสื้อเปล่า จากนั้นก็คือรอ ผลคือ
ออกงานครั้งแรกก็มีคนซื้อใจ เขาได้เห็นว่าการออกมาเป็นงานนั้นมัน
ผ่านกระบวนการคิดอะไรมาบ้าง เขาได้เข้ามาคุยและแลกเปลี่ยน
เหมือนกับว่าถ้าเราเคารพสิ่งที่เราชอบก็มีคนพร้อมที่จะเข้าใจ”

สิ่งที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ด้วยคนเดียวคือ It takes two to
tango ข้อดีของการเป็นแฟลด์คือทั้งคู่ช่วยกันเติมเต็มเพิ่มลด เพราะแต่ละ
คนมีสิ่งที่ถนัดมากน้อยไม่เท่ากัน แบ่งการทำงานกันชัดเจน คือคุณบี
เป็นคนเลือกเพลง คิด วาด ส่วนคุณเอเป็นคนประกอบร่าง เลือกสี
เลือกผ้า การแบ่งงานให้คนหนึ่งวาดคนหนึ่งประกอบนี่เป็นไปเองโดย
อัตโนมัติ วัตถุดิบที่ซื้อมีทั้งซื้อและสั่งทำ ของบางอย่างได้น้อยหรือทำ
ใหม่ไม่ได้ก็ต้องทำใจ เพราะนั่นคือธรรมชาติของงานทำมือ พวกมัน
สอนให้คนเรารู้จักรอ การย้อมผ้าและด้ายนั้นคุณเอคุณบีส่งให้คนที่
ชำนาญผลิตให้ เพราะเรียนรู้แล้วว่าการผลิตทุกอย่างไม่สามารถจบ
ที่ตัวเองได้ จากความคิดเห็นของลูกค้าที่บอกว่าชอบงานแต่ไม่ได้แต่ง
ตัวสไตล์นี้ ทั้งคู่เลยเริ่มทำอย่างอื่นเพื่อเข้าถึงลูกค้าให้หลากหลายมาก
ขึ้น เช่น เข็มกลัดหรือกระเป๋า ซึ่งก็ถือว่าเป็นการเริ่มได้ใช้เศษผ้าให้เกิด
ประโยชน์ด้วย

“ยอมรับว่างานปักไม่ใช่เรียบร้อย แต่เพราะไม่เรียบร้อยนี่แหละ
คนถึงชอบ คนได้รู้สึกถึงการเป็นงานมือ แต่ละชั้นไม่เหมือนกัน
ทุกคอลเลกชันไม่มีเหลือ ต้องบอกลูกค้าตรงๆ ว่าซ้าณะคะ รอหน่อย
พอกล้ายอมรับก็มีคนกล้ารอ เราตั้งใจว่าต้องมีอะไรใหม่ให้ตลอด
เพราะการที่เขาออกจากบ้านมาเจอเราคือเขาตั้งใจ เราได้พัฒนาความ
คิดด้วย การออกงานแต่ละครั้งเลยเป็นการบังคับวินัยตัวเองไปโดย
ปริยายว่าต้องมีของใหม่ออกมาให้ลูกค้า ต้องให้เกียรติเขาอะ”

IT TAKES TWO TO TANGO

CRAFTED BY MELODIES AND WORDS

Word – **Ku Pantulee**

Photos – **Adit Sombunsa**

Interviewee – **Supatra, Supaluk Sornbunchong**

STORY FROM AN ERA OF INDIGO DYED FABRIC AND ORGANIC COLOURS TO SWIMSUITS MADE FROM IKAT FABRIC AND TO THE LIFE OF CHILLING FASHION THAT TAKES INSPIRATION FROM MUSICAL NOTES MAKING IT THE ONLY PIECE IN THE WORLD.

Khun A-Supatra and Khun B-Supaluk Sornbunchong is a pair twin that shares the lifestyle of strolling in the tree and vintage markets, exploring new supermarkets, manufacturer market and museums. The one thing that sets them aside would be their fashion items, there was a time that their mother would dress them exactly the same and they would refuse, but in the end, they would always pick something similar, leading to their believes that “Things that cannot be achieved by one person”.

Tape A

“During university, I decided to studied Japanese major because I wanted to be an Air hostess or work in a Japanese company. But Khun B wanted to study in Thailand which she later struggled and later followed her friend to go study Fine Art overseas” Life after graduating for Khun A, she started working as a broker like her mother while Khun B started working as a Graphic Designer and in the end she was working as an Art Director for an advertising agency. The turning point was when Khun B was growing tired from her work and the family business in distilled water in Chonburi was doing well and needed expansion. “Khun B left work to come help our mother, working Monday to Friday and return to Bangkok to enjoy my life on the weekend. At that point, I realized everything I was happy doing was based on my hobbies. One day my foreigner friend asked what I was working on and I said distilled water, he was suddenly interested to asked more but I didn’t want to continued talking about it. He later said If you’re not enjoying it, why are you doing it? I said, I get paid. But he added but does that make you happy? That was when everything clicked because no Thai person have said that to me straight in the face before.”

Tape B

While one was working as a broker, the other was facing the family business. In 2014, Khun B found the stories of a brand of indigo dye by Mae Teeta. She found it to be interesting and wanted to go and study with them. During that trip, the twins studied everything about indigo dye but when they started doing it not

“FABRIC IS THE RAW MATERIAL FOR US, NOT US. BUT WE ARE THE IDEAS, OUR BRAND IS TO PUT THE IDEAS ON OUR PRODUCTS. WE ADMIT THAT OUR STITCHING IS NOT NEAT BUT THAT DOESN’T MEAN THAT IT DOESN’T WORK.”

everything was in its place. It was 8 months with no feedback but because they had a lot of fabric left they needed to develop them into a form or a product more accessible. *“During that time, it was always a hit and a miss ranging from making swimsuits from Ikat Fabric to assessing the wrong customer group. We started using music as a medium as well, we also took embroidery lessons but it was hard and the teacher said I had less talent than most. It was a 2 days course of learning 15 ways to stitch but I always forget so the teacher said to me, that make the best out of 5 you don’t need to go beyond that. That was a switch to my brain that I only need to do what is best for me and I don’t need to stop.”*

Changing into a new tape

After going around in a circle, they were stuck with the design rather than the clarity of the concept. The twins decided to pull each other back into the real world. *“There was a time we mentioned that we needed to wear our work to an event, and A said that she won’t because she didn’t like it. This was revolutionary, we needed to do what we want as we can’t make what 10 people will like but if we start doing what we love then would be more clarity and a better story to it. So the next step for us was to be able to express out story and concept within the small exhibition table. We run to our embroidery teacher for help, we needed our story told in an embroidery book through organic colours and music.”* Both of them started talking about when they became a member of the SACICT through a recommendation of their friend who said that it is a great place to exchange ideas. They became a frequent exhibitor to the IICF since 2016. *“We used the song Echoes of Mine, we only had a few t-shirts with finished embroidery and a few blank t-shirts. The gimmick is that the customers can choose which t-shirt*

they prefer and then they have to wait for the embroidery to be done. This actually makes people feel more involved and more trusting through the process. More customers began asking questions about the things that we respect and there were people that were willing to listen.”

“Things that cannot be achieved by one person’ or ‘It takes two to tango’ is an advantage that being part of a twin knows best because they always help each other out in the ways that you can’t do it alone. They clearly defines the purpose for each other like Khun B would select the appropriate songs, think, draw while Khun A would combine, choose the colours and the fabric. Everything was automatic between the pairs. The materials used would be both that was bought and was made-to order. Some items can only be produced in a small batch but that is the nature to hand-made things. The materials themselves taught us to wait, the dying and the threading we send to get them professional made because they learn that not everything can be done by themselves. From the comments of the customers that said they like their designs but they don’t like the style of the fashion, that was the comment that initiates expansion into other accessories like brooches or handbags. It was a great way of reusing the leftover items as well.”

“I concurred with the fact that embroidery is not a neat job but because of that people love it. They feel the handmade quality of it and that each piece is unique and different collections will never be the same. Sometimes we need to tell the customers that it will take time to get their pieces done, admittedly many customers are willing to wait. We have the intention that we need to have new things all the time because each time the customers come to see us, they made the effort to come. This pushes to develop more ideas and enforced self-discipline to us for the exhibiting events. We want to respect our customers.”

รู้จักงานของอิท เทค ทู ทู แทงโก้

1 “จากเพลง Echoes of Mine ของ M83 เพลงภาษาฝรั่งเศส ไม่เข้าใจเนื้อ แต่ทำนองมันลอยๆ เหมือนเข้าไปในป่า เราคิดว่าการตี โยทซ์มันไม่ได้ต้องตรงเสียทีเดียว ดีจากความรู้สึกบ้างก็ได้ เราเลยคิดว่ามันเป็นความฝัน เหนือจริง จะเห็นว่าใช้ไม่ถึง 5 วิธีด้วยซ้ำ เพราะ ประเด็นมันไม่ใช่ว่าต้องเทคนิคล้ำหรือปักเก่งมาจากไหนแล้ว แต่ ความคิดต่างหากที่สำคัญ”

2 “เพลง How to Hang a Warhol ของ Little Joy ความหมาย คือเราคิดว่าเรานะเหมือนเป็ด ทำได้ทุกอย่างแต่ไม่เก่งสักอย่าง ประมาณว่าวันหนึ่งพ่อแม่ต้องภูมิใจแต่วันนี้ยังวาดนกไม่เป็นนกละ ขอ Keep learning ไปก่อนนะ เรื่องวิธีปักยังเท่าเดิม แต่บ้าพลังมากขึ้นด้วยกรรม บางตัวปักเจ็ดสิบกว่าชั่วโมงก็มี”

3 “Be Thankful for What You’ve Got ของ Massive Attack คือการขอบคุณในสิ่งที่เราได้รับ เป็นงานเดือนเกิดบวกกับแรงบันดาลใจจากทริปลิงคโพรซึ่งเป็นสตรีทอาร์ตด้วย ตัวละครหลักคือ หัวกะโหลกและซีโครง จริงๆ จะทำเป็นตัวเราแหละ แต่คิดว่าทำไปแล้วไม่เหมือน ถ้าเป็นโครงกระดูกยังงี้เสียมันก็ต้องเหมือน เพราะข้างในของทุกคนนี่เหมือนกันหมด ใช่ไหม”

4 “หลังๆ จะรวมสิ่งที่ได้จากการเดินทางแต่ละทริปเข้ามาด้วย ล่าสุดเป็นทริปมาบวกกับเพลง Hi, How Are You ของ Daniel Johnston เลือกความหมายของเพลงว่าเวลาเดินทางเราต้องเจอผู้คน และมีปฏิสัมพันธ์ แล้วก็ได้เจอคนเยอะมากจริงๆ ได้บันทึกเรื่องราวของหลายชีวิตออกมาเป็นหุ่นสายบ้าง ลายผ้าบ้าง เป็นผืนนาตอนที่มองลงมาจากเครื่องบินบ้าง”

...

Know the work of It's take two to tango

1 “From the song, Echoes of Mine from the M83, which is a French song that we don't understand the lyrics to but the rhythm and the tunes makes us feel like floating into the forest. We figured sometimes we don't need to come up with crazy concept but to

take over feelings towards it. We thought that it was like a dream, something beyond reality. The 5 methods of embroidery techniques wasn't needed but the idea is what is important.”

2 “The song How to Hang a Warhol, from Little Joy expresses that we are like a duck, we could do anything, but we weren't an expert at something. It was almost like parents can be impressed with us even if we cannot draw a bird but we are willing to keep learning. The techniques in stitching was the same but we filled our times, some of the pieces could take up to 7 hours.”

3 “Be Thankful for What You've Got by Massive Attack is a way to say thank you for what we have received. It was work that was produced during the month we were born and during our trip to Singapore which is a major street art culture. The main characters were skulls and skeletons, which really express us even though it doesn't really look like us but all skeletons are the same as all humans have the same skeleton and insides to a body.”

4 “Of late, we would combine inspiration from different trips that we take together, for example, our trip to Myanmar would have the song, Hi, How Are You by Daniel Johnston which describes that when we travel we would meet new people and have new interactions. But that was true, we met so many people and we recorded so many lives through puppet and fabric patterns to farmland when we see it from the plane.”

0838340006 | ittakestwototangobkk.com

Instagram : @it_takes_two_to_tango_bkk | LINE : ItTakesTwoToTango

it.takes.two.to.tango.bkk@gmail.com

IT TAKE TWO TO TANGO เสื้อปักมือ

๐6 IT TAKES TWO TO TANGO

IT TAKE TWO TO TANGO
เสื้อปักมือ

IT TAKE TWO TO TANGO
เสื้อปักมือ

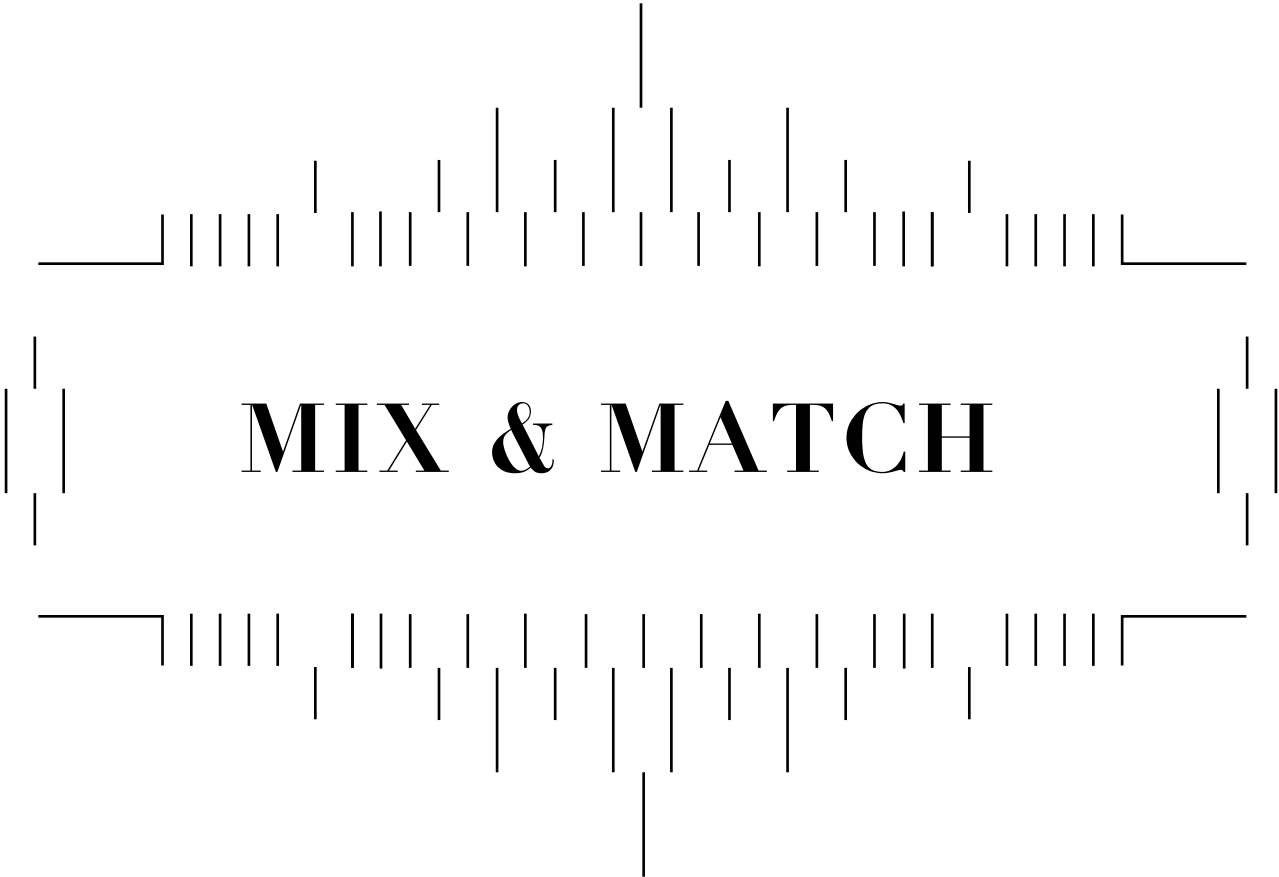

IT TAKE TWO TO TANGO
ເສື້ອປັກມັງ

IT TAKE TWO TO TANGO
เสื้อปีกมือ

ARQUETYPE • ИКОНАК

MIX & MATCH

ARQUETYPE · เครื่องประดับทึ่งหิน

LEAST STUDIO • Black onyx Handbag

MIX & MATCH

LEAST STUDIO • Black onyx Hype Passport
• Black onyx Hidden Wallet M

LEAST STUDIO
• Red Wine Her Clutch • Red Winehan Bag

MIX & MATCH

LEAST STUDIO • Black onyx Hidden Wallet M
• Black onyx Her Clutch • Black onyx Handbag
• Black onyx Hype Passport • Black onyx Holder folder A4

LEAST STUDIO

- Marble gray – Red HUM Totes Bag
- Marble gray – Red Holder Folder A4

MIX & MATCH

LOVER • Bronze with Gold & Black Hematite Plated
Collection : Power of Triangle

LOVER • Bronze with Gold & Black Hematite Plated
Collection : Complete Circle (วงกลมที่สมบูรณ์)

LOVER
• Collection : Geometry (เรขาคณิต)
Bronze with Black Hematite Plated

MIX & MATCH

MOREOVER

- Sunrise – Black นาฬิกาโลหะแขวนผนัง • Early Bird – Black, White ที่ใส่อุปกรณ์เสริมและที่เก็บของจดหมายโลหะสีดำและขาวรูปนก
- Wave Black – ถาดใส่อุปกรณ์เสริมโลหะรูปคลื่น • เซิงเทียนและแจกันรูปภูเขาไฟจากโลหะ Volcano White Candle Holder & Vase

MIX & MATCH

MOREOVER • Cactus - White Jewelry Tree ที่แขวนเครื่องประดับจากโลหะและไม้
• กระดาษและอุปกรณ์เสริมภาพพระอาทิตย์ตก Mirror & Accessory Tray

MOREOVER • ที่ใส่กระดาษและที่ใส่เครื่องเขียนรูปเรือ
Paper Note & Stationery Holder

MIX & MATCH

KEAR STORE • ကေရီစတိုး BANO Classic

FAI KHAIN • เสื้อสูทผู้หญิงผ้าฝ้ายทอมือ
KEAR STORE • กระเป๋า BANO Tufts Blue

MIX & MATCH

KEAR STORE (จาทบวบสำ)
• BANO Tabucco • BANO Tufts Blue
• BANO Drak Green Yellow Wish

FAI KHAIN • ชุดเดรสเชิ้ตผ้าฝ้ายทอมือ

MIX & MATCH

FAI KHAIN • เสื้อและกางเกงผ้าฝ้ายทอมือ
ZHOWCASE • ผ้าพันคอชาติพันธุ์พื้นปลาย Temple of Dawn

KLAI STUDIO • กางเกงผ้าฝ้ายพิมพ์ลวดลายทะเล
INTHAI • ผ้าพันคอลายคราม

NARINCRAFT • เสื้อ
IT TAKES TO TANGO • กระโปรง

MUTTOTHAI ANATTA • เสื้อคลุมจากแบรนด์
KLAI STUDIO • กางเกงผ้าฝ้ายพิมพ์ลวดลายทะเล

MIX & MATCH

IT TAKE TWO TO TANGO

- เสื้อตัวนอกและกระโปรงปักมือ
- SLOWSTICH**
- กระเป๋าสะพายปักลวดลาย

NARINCRAFT • เสื้อตัวใน
SLOWSTICH • เสื้อคลุม

MIX & MATCH

MUTTOTHAI ANATTA • ชุดสูทผู้หญิง เสื้อและกางเกง ย้อมสีธรรมชาติ
GEMEO • รองเท้า

MUTTOTHAI ANATTA • ชุดเดรสย้อมสีธรรมชาติ
GEMEO • รองเท้า

MIX & MATCH

MUTTOTHAI ANATTA
• เดรสผ้าฝ้ายย้อมสีธรรมชาติ
GEMEO • รองเท้า

MUTTOTHAI ANATTA
• เสื้อโค้ทผ้าฝ้ายย้อมสีธรรมชาติ

MIX & MATCH

MUTTOTHAI ANTTA
• เสื้อสูตผ้าทอมือย้อมคราม

m.a.d.e. 120

ZHOWCASE • เสื้อตัวใน
KLAI STUDIO • เสื้อคลุม
FAI KHAIN • กางเกง

MIX & MATCH

FAI KHAIN • เสื้อและกางเกงผ้าฝ้ายทอมือ

SLOW STICH • เสื้อคลุมปักมือ
FAI KHAIN • กางเกงผ้าฝ้ายทอมือ

MIX & MATCH

MUTTOTHAI ANATTA

• เสื้อเชิ้ตคอตั้งผ้าฝ้ายทอมือย้อมสีธรรมชาติ
FULAME • กางเกง

FARMERRENGER

- Boro Tote Bag กระเป๋าสะพาย เทคนิคการตัดปะซุน
- หมวกเทคนิคการตัดปะซุนจากแบรนด์

MIX & MATCH

FARMERRENGER
• เสื้อแจ็คเก็ตเทคนิคการตัดปะ

FARMERRENGER

• กระเป๋าและเสื้อเทคนิคการตัดปะชุมชน

MIX & MATCH

KLAI STUDIO • ทางทงฟ้าฝายพินพลวดลายระเ

KLAI STUDIO • หมวกพิมพ์ลวดลายทะเล จากเบสบอล
• เสื้อคลุมผ้าลินิน และใยถักยซง ติดต่อผ้าพิมพ์ลาย Cotton ลวดลายทะเล

MIX & MATCH

KLAI STUDIO • เซ็ตเดรสแขนยาวผูกเอว ผ้าใบธรรมชาติติดต่อผ้าพิมพ์ลวดลายทะเล

MAY AND CLAY • งานชิ้นรูปด้วยการหล่อพิมพ์ชิ้นสีป้ายเคลือบด้วยมือ
• ตุ๊กตาหล่อพิมพ์ชิ้นสีป้ายเคลือบด้วยมือตกแต่งชิ้นงานด้วยมือทั้งหมด

MIX & MATCH

12C STUDIO
• งานเซรามิกลวดลายดอกไม้
Summer Flower Collection

5IVE SIS • 12 Months Flower Stand Shot Glass: Cattleya

MIX & MATCH

5IVESIS • Classic Tea Caddy In Seasonal Flowers Bas-Relief Yellow
• Classic Tea Caddy In Seasonal Flowers Bas-Relief Blue

5IVE SIS • 12 Months Flower Wine Glass: Cattleya Wine Glass • 12 Months Flower Wine Glass : Lotus Shot Glass
• 12 Months Flower Stand Shot Glass: Iris

5IVE SIS • (ຈາກຮ້າຍໂປຣເວັດ) Collection ANIMAL & FRIEND, Sake Glass
• Elephant Crystalline Wine Glass • Sheep Crystalline Wine Glass
• DEER Crystalline Wine Glass • Bull Crystalline Wine Glass

MIX & MATCH

NARINCRAFT • กระเป๋าผ้าทอเส้นฝ้ายย้อมสีธรรมชาติ

NARINCRAFT • เติรผำทอเส้นฝำยย้อมสีธรรมชาติ

NARINCRAFT • เสื้อตกแต่งผ้าทอเส้นฝ้ายย้อมสีธรรมชาติ

MIX & MATCH

MUNZA • (ชาย) สุกผ้าฝ้ายทอมือ
• (ขวา) สุกผ้าลินินมัดย้อม • กางเกงขาสั้นผ้าลินินมัดย้อม
INTHAI • ผ้าพันคอลายคราม

KRAM-HUG ORIGINAL • เสื้อกั๊ก THAI TONE COLLECTION
THE VEST THAI COTTON THAI COLOURS • กางเกง
INTHAI • ผ้าพันคออลวดลายชาวนครสวรรค์

MIX & MATCH

ZHOW CASE • ผ้าพันคอพิมพ์ลาย

ZHOW CASE • หมวกและเสื้อผ้าทอปักตกแต่งลวดลาย

MIX & MATCH

ZHOW CASE

• หมวกและเสื้อผ้าเขียนเทียนปิกลายชนเผ่า

ZHOW CASE • หมอนอิงพื้นผ้าฝ้ายไทย

**The SUPPORT Arts and Crafts
International Centre of Thailand**
(Public Organization)

9 786168 036181